

*21 Причини да смятаме,
че полът има значение*

Живеем във време на объркване на половете. Голяма част от това объркване е резултат от преднамерения опит на различни социални инженери да ни убедят, че полът не е фиксиран или постоянен, а е размит или може да се променя; че няма два пола – те са много повече; че полът в действителност е понятие, измислено от обществото; че половете са взаимозаменяеми; че хората всъщност са андрогинни; че полът не е важен в човешките взаимоотношения.

Ролята на пола като определен модел на поведение също губи ясните си очертания, защото все повече деца растат в семейства, различни от традиционните - с майка и баща. В огромна част от семействата с един родител липсва бащата¹.

Много момчета растат без примера на бащата и в повечето училища преподавателите са предимно жени.. На момчетата липсва добрият модел на мъжко поведение. Така се поражда объркването на половете и то продължава в следващите поколения.

Някои изследователи наричат един от основните примери за объркване на половете патологична дезориентация на пола².

Това е термин, използван за хомосексуални, лесбийски, бисексуални и транссексуални връзки. В тези и други случаи има основно изкривяване или объркване на мъжкия или женския пол и размиване на пола и сексуалността.

Това изследване цели да докаже с факти важността на мъжкия и женския пол, както и да посочи доводи срещу новата теория за андрогините и социалното инженерство в сферата на пола.

Ще разгледаме някои от доказателствата, че мъжете и жените са различни, включително факта, че мозъкът им е различен³, биохимията им е различна, хормоните им са различни, физическата им сила е различна, устройството и размерите на тялото им са различни, следователно тяхната нужда от закрила и сигурност е различна. Тези вродени разлики обясняват защо мъжете и жените са толкова различни като поведение, възприятия, начин на обработване на информацията и т.н⁴.

Значимостта на половите разлики ще представим по три начина.

Първо, ще обсъдим четири основни принципа. Второ, ще разгледаме подробно 21 следствия от различията между половете. На трето и последно място ще предложим някои препоръки, които обществото би могло да възприеме в своята политика в тази сфера.

Четири основни принципа

Съществува огромен и все по-нарастващ брой изследвания в сферата на биохимията, невробиологията, физиологията и психологията, които неизменно сочат един важен извод: има дълбоки различия между мъжете и жените. Тези различия далеч надхвърлят външния вид и репродуктивните особености. Мъжете и жените се различават на много равнища и не възприемат еднакво взаимоотношенията между хората. Ето защо този текст отстоява и се основава на следните четири ключови принципа:

1. Полови различия съществуват. Те са реалност от нашата биология и оказват влияние върху психологията ни. Нашата мъжка или женска същност е ключов аспект на индивидуалността ни.
2. Признаването вместо пренебрегването (или, още по-лошо, отхвърлянето) на различията между половете е единственият интелектуално честен отклик на тази реалност.
3. Различията между половете са допълващи се. Отделните хора, човечеството, обществото като цяло, всички ние имаме полза от характеристиките на мъжете и жените. По-добре е сред нас да има мъже с ясно разбиране за своята мъжественост и жени с ясно разбиране за своята женственост.
4. Объркването на половата идентичност действително се среща сред малък брой хора⁵. То е болезнена патология и дава основание за състрадателно отношение. Но не е „нормативно“ и следователно не е парадигма, от която да се ръководят социалната политика и институциите.

АВТОРИ И СЪТРУДНИЦИ НА ИЗСЛЕДВАНЕТО

Джеймс Адамс – „Бащи за семействата“, Австралия
Шърли Баскет – автор и лектор, Австралия
Рон Брукман – служение „Жива вода“, Австралия
Д-р Майкъл Браун и д-р Мишел Браун –
общопрактикуващи лекари, Австралия
Д-р Кевин Донъли – автор, коментатор по
образователни и социални въпроси, Австралия
Юджин Дуайър – психолог и консултант, Австралия
Ричард Иган – програма „Изследване на
семејството“, Австралия
Стив Естърбай – служител и коментатор по
социални въпроси, Австралия
Мери-Луиз Фаулър – вицепрезидент на
Австралийската семејна асоциация, Австралия
Бабит Франсис – форум „Индевър“, Австралия
Филип Харбак – уебсайт „Хората от Тасмания“
(Tasmanian Men's Network), Австралия
Д-р Робърт Келсоу – старши преподавател по етика
и политика, Австралия
Питър Лейн – консултант и лектор, Австралия
Алан Маккензи – „Хора променят хора“, Австралия
Уорик и Алисън Марш – фондация „Бащинство“,
Австралия
Д-р Греъм Макленън – автор и организатор на
публични срещи, конференции, семинари,
Австралия
Бил Мюлнбърг – културен наблюдател, секретар на
Съвета по проблеми на семејството в
австралийския щат Виктория, Австралия
Дейл О'Лиъри – автор на „Джендър програма“ и
„Един мъж, една жена“, САЩ
Д-р Тим О'Нийл – общопрактикуващ лекар и
консултант, Австралия
Д-р Дейвид Филипс и Рос Филипс – „Фестивал на
светлината“, Австралия
Дуайт Рандъл – служение „Живот“, Австралия
Д-р Стюарт Рийс – общопрактикуващ лекар,
Австралия
Д-р Джудит Райсман – президент на Института за
медицинско образование, програма „Изследване на
семејството“, автор, САЩ
Джак Зонеман – Австралийска федерация за
семејството, Австралия
Питър и Джени Стоукс – „Сол и светлина“, Австралия
Тревър Сютър – „Хора на честността“, Австралия
Д-р Джим Търнър – общопрактикуващ лекар и
лектор по здравни и поведенчески проблеми,
Австралия
Питър и Марая Уокър – „Грижа за възрастни местни
хора“, Австралия
Бари Уилямс – президент на Асоциацията на
самотните бащи в Австралия, Австралия

© 2007 Published and printed by Fatherhood Foundation,
PO Box

542, Unanderra, NSW 2520 www.fatherhood.org.au

Изказваме благодарност на всички, които допринесоха
за това издание, и особено на Бил Мюлнбърг, водещия
редактор, вложил много труд и търпение, за да направи
от отделните текстове едно цяло.

Полът е основна психологическа реалност, която за съжаление е вече политизирана. А това не носи полза. Мъжете и жените са равностойни, но различни и тези различия се допълват. Тук ще разгледаме в 21 точки размиването на половите различия. Първите 14 точки анализират пола като цяло, докато последните седем се занимават по-конкретно с темата за патологията на половата дезориентация.

1. Уникалността и допълването на двата пола означават, че всеки от тях по неповторим начин допринася за отделните професии, обществото и междуличностното общуване – нещо, което не би могъл да направи другият пол в неговата цялост.

Половите различия са реални и трябва да бъдат изявени и дори изтъквани. Човешките същества са създадени различно по отношение на пола. Има реални различия, например в мозъка, с които социалните инженери не могат и не бива да се заиграват. Така натискът ролята на пола да стане взаимнозаменяема, унисексуална и андрогинна трябва да бъде отхвърлен. Мъжете и жените носят своите специфични умения, способности, дарби и таланти във взаимоотношенията, в професията, в обществото. Както пише Стивън Роудс: „Разликите между половете са големи, дълбоко вкоренени и последователни. Мъжете и жените продължават да имат различно естество и, най-общо казано, различни предпочитания, таланти, интереси... Тези различия биха могли да се обяснят отчасти с нееднаквите хормони и други физиологични и химични особености при всеки от тях. Ето защо различията няма да изчезнат, освен ако не се опитаме да „пренаредим“ основата на нашето биологично естество.“⁶ И все пак различни социални инженери, включително крайните феминистки и хомосексуалните активисти, се стремят да игнорират или да сведат до минимум тези вродени различия. Техните опити водят до социални и личностни катаклизми⁷. Човешката природа не може да бъде толкова лесно преиначена. Специалистът по проблеми на семейството Алан Карлсън говори за „многобройните медицински, социални и психологически доказателства, потвърждаващи естествеността и решаващото значение на традиционните полови роли“⁸. Или, както твърди социологът У. Брадфорд Уилкокс: „Основният проблем при андрогинния импулс е, че той не признава уникалните таланти, които мъжете и жените внасят в най-основната клетка на обществото: семейството. Все по-голям брой изследвания в сферата на социалната наука потвърждава това, което ни казват здравият разум и много от световните религии: мъжете и жените допринасят по различен начин като родители за отглеждането на детето. Следователно на всички нива в обществения живот – международно, национално и местно – политиката, културните норми и социалните роли трябва да бъдат организирани така, че да защитават, а не да забраняват допълващите се родителски подходи, които бащите и майките внасят в семейния живот.“⁹

По-нататък изследователят показва колко определящо е допълването между половете при двамата родители според данните на социалните науки. „Едно проучване върху различните начини на възпитание при двамата родители и структурата на семейството потвърждава колко полезно е за децата разграничаването между половете. Друго проучване, публикувано в „Развитие на детето“ (“Child Development”), сочи, че децата, в чиито семейства родителите изпълняват типичните си роли – майката е грижовна и подкрепяща, а бащата е строг и стабилен, – са по-„компетентни“, отколкото децата, отгледани в семейства, където родителите са възприели различно от характерното за пола им поведение. Трето изследване, проведено сред юноши, показва, че най-добрият родителски подход е майката и бащата да се интересуват много от детето си и да изискват много от него.“¹⁰

По този и много други начини разбираме колко важни са разликите между двата пола. Всеки от тях допринася уникално за другия, за семейството и за обществото като цяло.

2. Признаването на различията между половете помага на децата да се справят по-успешно с ученето.

При обучението на момчетата се наблюдава криза¹¹. Причините са, че в нашите класни стаи образователните методи са по-подходящи за момичета и че пренебрегваме различията между половете. В училищата, където момчетата и момичетата учат поотделно, те усвояват по-добре материала. Така е, защото момчетата и момичетата са различни, те учат по различен начин, с различни умения. Тези разлики в пола трябва да бъдат отчетени, за да се постигнат най-добри резултати в образованието¹². Наистина, основните различия започват да се проявяват още в най-ранните стадии от развитието на детето. Проучвания сочат, че момиче на един ден се заглежда по-дълго в човешките лица, докато момче на същата възраст фокусира вниманието си върху предметите. Новородените момичета плачат по-дълго, когато чуят плача на друго бебе, отколкото новородените момчета. Тези различия се открояват през целия живот на детето. Момичетата обичат сътрудничеството повече от момчетата и по-малко се радват на състезанията. Те се интересуват повече от чувствата на приятелчетата си и са по-добри в разчитането им, отколкото момчетата. Обичат да имат една най-добра приятелка, казват мили, насърчителни думи на близките си хора и често ги прегръщат. Предпочитат разговори на четири очи. Играят си на семейства и в игрите им има повече колективност. Момчетата са по-насочени към себе си. По-трудно им е да се научат да споделят, не са послушни и е по-малко вероятно да участват в отбор, докато са в училище. Те развиват силна привързаност към конкретни неща, необяснимо защо, и с времето тези неща се сменят. Отначало на момчето не му стигат количките, камриончетата и тракторчетата, после – динозавърчетата, след това – музиката, която слуша, накрая – компютрите¹³. Ролята на пола в образованието не се възприема еднозначно в Австралия. Сред най-дискутираните въпроси са: дали разделените по пол или смесените училища са по-добрият вариант; в каква степен момчетата са ощетени от учебната програма, която се смята за „феминизирана“; ролята на пола за най-доброто усвояване на материала при момчетата и момичетата. Все повече научни доказателства потвърждават, че момчетата и момичетата учат различно. В САЩ педагози като Майкъл Гъриан са убедени, че биологичният пол оказва голямо влияние върху начина на учене при момчетата и момичетата¹⁴. Например момичетата от ранна възраст имат по-добри езикови способности, особено в устното изразяване, а момчетата предпочитат учебният материал да е добре структуриран, с практическа насоченост, да е ясно какво се изисква и как се измерват постигнатите резултати. През 2002 г. в доклад на Камарата на представителите в Австралийския парламент, озаглавен: „Момчетата – как да ги

разбираме правилно”, се казва, че позитивната дискриминация в полза на момичетата, породена отчасти от феминисткото движение през 60-те и 70-те години на ХХ в., в крайна сметка оцелява несправедливо момчетата¹⁵.

Примерите включват начина, по който децата се учат да четат и пишат (целият език, подходът „виж и отгатни“ са по-подходящи за момичетата, защото момчетата се нуждаят от по-структуриран, систематичен подход, със звуково представяне и възприемане) и все по-голямото наблягане в математиката върху способностите за писане и четене, противопоставени на традиционните методи, основани на уменията за смятане. В последните години момичетата се представят все по-добре на изпитите в края на учебния процес и на националните тестове за грамотност. Докладът призовава да се обърне повече внимание на нуждите на момчетата в образованието и да се въведе по-балансиран подход по отношение на двата пола в училище.

Изследователи в сферата на обучението на момчетата, като д-р Питър Уест, наскоро пенсиониран преподавател в университета на Западен Сидни, също твърдят, че голяма част от съвременното образование несправедливо поставя момчетата в категорията на агресивните и трудно обучаемите, както и че много училища не успяват правилно да подкрепят и насърчат мъжките качества¹⁶. През 70-те и 80-те години на ХХ в. обединения от учители, например Австралийският съюз за образование, се противопоставят на ползите от училищата за деца от един пол или ги възприемат като двусмислени. Донякъде тази враждебност е причинена от неодобрението на съюза към недържавните училища. Но фактът, че академичните резултати на разделените по пол училища са по-високи, отколкото на смесените училища, потвърждава, че има полза от разделянето между момчета и момичета. Предимствата на това разделение са толкова големи, че в Австралия нараства броят на училищата, въвеждащи еднополови класове като опит да се подобри средата за обучение. Практиката показва, че особено след навлизането в пубертета учениците имат голяма полза от разделното обучение, тъй като тогава не са подложени на натиска да се приспособяват към стереотипите за различните полове, който се наблюдава при съвместното обучение¹⁷. Момчетата са се справяли малко по-добре в училище, отколкото момичетата, но това се променя след 1970 г. Както вече споменахме, оттогава училищата започват да се променят. На практика всяка нова тенденция в образованието и промяна в програмата оцелява момчетата. Тук можем да включим продължителното оценяване през учебния срок и по-малкия брой изпити в края на срока; съотношението между „разказвателните“ предмети, които често изискват наизустяване, и математиката; методите на обучение, които разчитат особено на устна „комуникативност“. В Австралия това води до все по-голямо изоставане на момчетата в училище и понижаване на изпитните им резултати. Според Пру Гауард, бивш член на Комисията по полова дискриминация: „Като цяло на 12 години момичетата постигат по-добри академични резултати от момчетата. В Ню Саут Уелс, Австралия, например, има разлика от 19 точки (от 100) в средната оценка на момичетата и момчетата. Това е най-голямата разлика в Австралия.“¹⁸

Последствията от всички тези процеси не могат да бъдат обхванати тук. Но ще споменем два начина, по които те влияят върху обучението. „Въпросът за различията в мозъка става толкова по-важен, колкото повече думи използва учителят, когато преподава урока (и съответно – толкова по-малко диаграми). Мозъкът на момчетата като цяло разчита много повече на пространствено-механическа стимулация, която се постига чрез диаграми, изображения и обекти, движещи се в пространството, а не чрез монотонността на думите. Ако учителят използва много думи, е по-вероятно момчето да се отегчи, разсее, да му се досипи или да стане неспокойно. И това е само едно различие между момчетата и момичетата.“¹⁹ Неотдавна проучване във Великобритания показва, че момчетата усвояват повече учебния материал и се държат по-добре в училище, когато им преподава учител от мъжки пол²⁰. Могат да

се дадат и други примери, доказващи, че половите различия имат значение и че те действително влияят върху способността на нашите деца да учат.

3. Мъжете и жените са по-щастливи и по-здрави, когато признават и приветстват своите полови различия.

Хората, уверени в половата си идентичност, обикновено водят по-балансиран, по-здравословен и по-щастлив живот. заместват думата „пол“ с „джендър“.

Обърканите по отношение на пола си имат повече емоционални, мисловни и психологически проблеми. Например транссексуалните, бисексуалните и транссексуалните изпитват редица затруднения, дължащи се на половата им дезориентация²¹ Радикалните „джендър феминисти“ полагат усилия да докажат, че полът е нещо променливо, нестатично и че съществуват много негови разновидности²². Ето защо те „Джендър“ е понятие от граматиката [на български „род“, б.пр.], което би могло да се обуславя от конкретна отличителна характеристика, т.е. Джон Мъни, да го окачествява като изключителен успех, независимо че неговата жертва се самоубива²⁴. Този случай не е идентичен с по-новите примери за тийнейджъри, пожелали операция за смяна на пола, но той показва опасностите при коригиране на пола по начин, който не съответства на хромозомите на човека. Един важен въпрос, който често се пропуска при този спор, е възможно ли е операциите за коригиране на пола изобщо да бъдат оправдани. Ще припомним само три нашумели случая:

1. През декември 2002 г. се поставя под съмнение легитимността на т. нар. операция за смяна на пола. Американски апелативен съд издава решение, че работодателят от фирмата „Пи енд Си Маркетс“ от щата Ню Йорк не е длъжен да изплати разходите за „коригиране на пола“ на свой работник. Фирмата огласява конфликта пред медицинската общност и поставя въпроса доколко половата дисфория е легитимно заболяване, изискващо подобна крайна медицинска интервенция²⁵.

2. „Щеше да ми е далеч по-добре, ако бях останала, каквато си бях“ - казва известната тенисистка Рене Ричардс, подложила се на операция за смяна на пола²⁶. Тя продължава: „Иска ми се през 1975 г. да имаше алтернативен начин, но нямаше. Ако имаше лекарство, което можех да вземам, за да успокоя напрежението, щеше да ми е далеч по-добре да остана каквато си бях - напълно цялостен човек. Дълбоко в себе си знам, че съм второкласна жена. Получавам много запитвания от бъдещи транссексуалисти, но не искам никой да ме възприема като пример за подражание. Днес има по-добри решения,

включително медикаментозни, за преодоляване на влечението към кросдресинг и на депресията, до която води половото объркване. Що се отнася до това, дали съм удовлетворена като жена, ще кажа, че не съм толкова удовлетворена, колкото копнеех да бъда. Получавам много писма от хора, обмислящи подобна операция... и на всички казвам да не го правят.²⁷

3. „Как би могла външната физическа промяна да доведе до нужната вътрешна промяна? (След операцията) остава една болезнена празнота - казва Джоузеф Клуз, който съжалява за своята операция през 1979 г. в Тринидад, щата Колорадо. - Взаимоотношенията ми с хората са разбити и съм принуден всеки ден да живея с белезите си. Огледалото е винаги пред мен.“²⁸

Транссексуализмът сигнализира за наличието на скрито остро разстройство. Тези хора избират кастрация, мастектомия, хистеректомия и т.н., но това са безполезни псевдорешения. Жестокото трайно обезобразяване при т. нар. корекция на пола не решава нищо. Транссексуалните хора се нуждаят от психологическо и духовно разбиране, което да ги освободи и да им помогне да приемат хромозомите, които са получили при зачеването си. Движението за хомосексуални права оказва силен натиск да се легитимира смяната на пола и да се позволи промяна на удостоверенията за раждане в съответствие с „новия“ пол даже когато не е имало хормонално лечение или операция,

престъпления и криминални прояви; по-голяма вероятност за злоупотреба с наркотици, алкохол и цигари; повишена опасност от извършване на самоубийство; по-голяма вероятност за развиване на психически и здравословни проблеми; повишен риск за безразборен секс и други сексуални проблеми, включително свързани с объркване на половата ориентация; по-голяма вероятност за преживяване на детско сексуално насилие и за израстване в бедност.

Благодарение на огромните усилия на техните всеотдайни и посветени майки и/или на други хора, които им помагат, децата, които живеят без баща, невинаги изпитват тези негативни последици, но, общо взето, подобни проблеми са обичаен резултат от израстването в такива семейства. Вече разполагаме с доста изчерпателни и убедителни изследвания за това. Действително, с годините са се натрупали толкова много проучвания за отрицателното въздействие на израстването без баща, че са написани немалко цели книги като обобщение и коментар на всички тези факти²⁹. Има и огромна база данни от Австралия, които се припокриват с резултатите от международните изследвания³⁰. Две канадски проучвания показват, че мъжествеността е нещо много повече от наличието на тестостерон. Макар тестостеронът несъмнено да е важен за желанието на мъжете да заченат дете, тяхното превръщане в бащи изисква набор от редица други хормони. Дори се оказва, че

т.е. човек да има правото да бъде смятан за мъж или жена независимо от анатомията си и въз основа единствено на своите чувства и самоопределение. Това би обезсмислило спора около еднополовите бракове и би изопачило напълно брака, защото всеки двама души биха могли да определят себе си като мъж и жена и да сключат брак при съществуващите закони. Активистите, които настояват за еднополови бракове и за зачеване на деца инвитро без бащи, изискват от нас да отхвърлим основополагащата полова обособеност на човешката ни природа и нейната биологична база. Децата се нуждаят и от майка, и от баща. Мъжете и жените са различни, но - равностойни. Те са по-щастливи и по-здрави, когато признават и приемат своите полови различия.

4. Мъжкият пол е основен елемент на бащинството и децата, отгледани от всеотдаен баща, се справят много по-добре в живота.

Мъжете и жените са различни и допринасят с уникалните си качества като родители. Бащинството е незаменимо и се гради върху мъжествеността, мъжкото начало. Изследванията сочат доста ясно, че децата се нуждаят от любещ баща, който да ги предпазва, защитава и води. Децата, растящи без баща, имат редица проблеми, например повишен риск за участие в

при най-добрите бащи нивото на тестостерон всъщност спада след раждането на детето. Ако мъжествеността включва бащинството, както е при мнозинството мъже, тестостеронът едва ли е висшето мерило за мъжественост.

Всъщност според второто от две изследвания, публикувани в „Майо клиник просийдинг“, бащите имат по-високи нива на естроген, добре известния женски полов хормон, отколкото другите мъже. Оказва се, че наред с бременните си партньорки мъжете също преминават през значителни хормонални промени, които даже причиняват при някои от тях симптоми, подобни на тези при бременност, като гадене и повишаване на теглото. Все по-очевидно става, че природата подготвя както жените да бъдат всеотдайни майки, така и мъжете да бъдат посветени бащи³¹. По-широкият въпрос за това, че децата се развиват най-добре в биологично семейство с двама родители, също има отношение тук. Когато семейството не е с двама родители, най-често липсващ е бащата. Следователно огромното мнозинство от тези семейства се оглавяват от претоварени и преуморени майки. Изследванията върху подобни домакинства показват отрицателни резултати за децата. И тук разполагаме с огромен обем подобни проучвания и добри обобщения на наличните данни³². Нещо повече, данните от Австралия отново се припокриват с наблюденията по света³³. Множеството начини да се докаже, че децата се нуждаят от баща и се развиват добре с баща до себе си, не могат да бъдат

изброени подробно тук. Но ще посочим само един кратък пример: за децата, особено ако са момчета, е изключително важно баща им да си играе с тях, да се боричкат, да ги премята и т. н. Това помага на момчетата да изразходват излишната си енергия и да използват мускулите си по социално приемлив начин. Една от причините за засилващото се антисоциално поведение на момчетата - вандалщина, улични побои, банди и т.н. - е отсъствието на бащата. В такива семейства майката прави всичко по силите си, но не може да замести липсващия татко³⁴. Един човек, който работи сред младежи и е консултирал стотици млади момчета и мъже с противообществени прояви, отбелязва, че причината те да се увличат по банди, насилие и наркотици е точно това - израснали са в дом без баща. Той казва, че „почти 100%“ от тези деца са от „семејства на самотни родители или семејства с деца от предишни бракове“³⁵. Следователно мъжкото начало и бащите са незаменими за добру Аването на обществото и здравословното развитие на децата.

5. Женският пол е основен елемент на майчинството и децата, отгледани от грижовна и всеотдайна майка, се справят по-добре в живота.

Майчинството е незаменимо и се гради върху женствеността, женското начало. Научните изследвания потвърждават напълно заключенията на здравия разум. Те показват пределно ясно, че

жените са различни от мъжете и че децата се нуждаят от майка. Децата, растящи без майка, се сблъскват с многобройни проблеми³⁶. Природата явно разпределя човечеството на мъже и жени. Половете са създадени така, че да се допълват. При хората мъжете са физически по-силни, по-едри и имат ролята да защитават и оглавяват семейството, а жените, чиято функция е да раждат деца и да ги кърмят, са напълно пригодени да отглеждат потомство. Разбира се, има значително припокриване между ролите на този, който обезпечава семейството, и този, който се грижи за децата - очевидно някои жени могат да печелят добре и да осигуряват нужните средства за себе си и своите семейства, а някои мъже могат да се грижат за децата и да ги отглеждат. Но тук има една основна, непреодолима разлика. Последните научни открития показват колко погрешни са теориите за човешката андрогинност, защото половите различия са забележими не само преди раждането, а даже преди зачеването. Смята се, че д-р Ландръм Шетълс от Колумбийската презвитерианска болница в щата Ню Йорк е първият, успял да идентифицира различията между андроспермата, съдържаща Y-хромозома, която създава деца от мъжки пол, и гиноспермата, съдържаща X-хромозома, която създава деца от женски пол³⁷. Би трябвало да е очевидно, че половите различия, установени от д-р Шетълс, не се дължат нито на социални условия, нито на

някаква дискриминация. Истината е, че децата се нуждаят и от баща, и от майка. Но само жените могат да раждат и кърмят, а тяхната основна роля в отглеждането и грижите за децата се вижда ясно в историята и във всички човешки общества. В две свои убедителни книги – „Майчината грижа и психичното здраве“³⁸ и „Привързаност и загуба“³⁹ - д-р Джон Боулби описва вредните въздействия върху бебетата и малките деца на лишаването от майчина грижа. Ползата от кърменето за здравето на детето и майката е огромна. Кърменето помага за свиване на матката след раждане, намалява кървенето и оказва дълготрайно влияние за ограничаване на риска от рак на гърдата. Кърмата защитава новороденото от инфекции на храносмилателните и дихателните пътища, има дълготрайно въздействие за намаляване на риска от наднормено тегло, астма и множество алергии, като същевременно повишава потенциалната интелигентност на детето⁴⁰.

Човешката обич започва в майчините обятия - с привързаността, която възниква във връзката между майката и новороденото. Тази връзка е основата за психическото развитие и бъдещата емоционална стабилност на детето. Тя предоставя възможности за двигателна стимулация и зрителен контакт: фокусното разстояние, на което бебето вижда ясно, е приблизително равно на разстоянието от майчината гърда до очите му. Това е важен довод в полза на кърменето - когато детето се храни с биберон, очите му се фокусират върху шишето, а не върху лицето на майката. „Много психолози смятат, че кърмачето се радва на чувството за сигурност, което произтича от топлотата и присъствието на майката особено при телесния допир помежду им по време на кърмене. Родителите на бебета, които се хранят с изкуствено мляко, може да се изкушат да сложат биберона в устата на детето, като пренебрегнат контакта по време на храненето. Майката, която кърми, обаче взема детето в обятията си много пъти на ден. Така кърменето се превръща в нещо повече от начин бебето да бъде нахранено - то е източник на топлина и спокойствие.“⁴¹

Хората са единствените бозайници, които кърмят новороденото си лице в лице, без главичката му да е заровена в майчината козина или да се намира под корема ѝ. Зрителният контакт подпомага развитието на мозъка при новороденото и го стимулира да се усмихва, което е неговата първа социална реакция. Естеството на вниманието, предоставяно от майката, се различава от това при бащата. Майчината грижа е по-емоционална и сетивна, с акцент върху предпазването, докато бащата е авторитетна фигура, която въвежда дисциплина, но и насърчава движението, приключенията, откриването на нови неща. Бащите подхвърлят децата нагоре и малките крещат от удоволствие, когато таткото ги хваща във въздуха. Майките рядко правят така, затова пък прегръщат и целуват⁴².

Добре известно е, че хормоналните промени, които настъпват по време на бременността, насърчават майката да обича детето си и да се грижи за него, но дълго се предполагаше, че привързаността на бащата към детето е резултат от един по-несигурен процес, че тя е просто възможна емоционална връзка, която се развива помежду им с времето, често в продължение на години. Мъжките индивиди от някои животински видове преминават през хормонални промени, които ги подготвят да бъдат родители. Две изследвания, проведени в канадските университети „Мемориал“ и „Куинс“, сочат, че и майките, и бащите са повлияни по свой начин от определени хормони⁴³.

Хормонът пролактин получава името си от ролята, която изпълнява за предизвикване на лактацията при жените, но той поражда родителско поведение и при редица птици и бозайници. Мъжките гълъби, инжектирани с пролактин, започват да мътят и да хранят малките си. Стори открива, че при хората нивата на пролактин в бащата се повишават с около 20% по време на трите седмици преди раждането на детето. Друг хормон - кортизол - е известен като хормон на стреса, но и като добър индикатор за привързаността на майката към бебето. Наскоро родилите майки, които имат високо ниво на

кортизол, могат да разпознаят своето бебе по миризмата му много по-лесно, отколкото майките с по-ниско ниво на този хормон. Освен това майките откликват по-съчувствено на плача на бебето и описват взаимоотношенията си с него с по-топли думи. Стори и колегите ѝ установяват, че при бащите, очакващи дете, нивото на кортизол се повишава двойно в трите седмици, предшествващи раждането, в сравнение с ранния период на бременността⁴⁴.

Максимата, че природата знае най-добре какво е нужно, определено важи за незаменимата роля на майката. Между това, което бащите и майките поотделно са в състояние да дадат на децата си, има специфични и важни различия. Макар често героичните усилия на самотните майки и бащи да заслужават уважение, хората обикновено не стават родители с намерението сами да отглеждат децата си. На самотните майки и бащи им се иска да могат да се радват и на приноса на брачен партньор за възпитанието на децата. Да се твърди, че бащата и майката имат абсолютно еднакво участие в грижата за децата, означава да се зачеркнат половите различия между тях и взаимното им допълване. И както ще стане дума по-нататък, физическата подкрепа и защита на любещия и всеотдаен съпруг/баща е нужна и полезна за майката и децата.

6. Бракът е най-добрият начин мъжете и жените да се радват на взаимното допълване между половете.

Бракът е удивителна социална институция, която помага на мъжете и жените да изпитат по възможно най-пълноценно и интимен начин проявите както на своя, така и на пола на партньора си. Взаимодействието между половете е най-пълноценно в брака. Допълването между мъжа и жената се изразява по няколко начина. Първо, физиологията на мъжа и на жената се допълват, явно с оглед създаването на нов живот. Второ, при брачната близост допълването се изразява в начина, по който мъжът, физически насочен към това, да отдава себе си, в същото време получава жената, докато тя, физически насочена към това, да получава мъжа, в същото време му отдава себе си. Този деликатен баланс се поддържа по-съвършено там, където физическото единение е символ на „неотменимото лично съгласие“, дадено в брака⁴⁵. Трето, в зависимост от физическите, емоционалните, интелектуалните и духовните си дарби мъжете и жените обикновено се специализират в различни области, чието съчетаване им помага да се допълват един друг и допринасят за хармонично обогатяване на връзката помежду им, както и за дома, който създават заедно. По такъв начин се осигурява най-добрият баланс между нужната защита и грижа за отглеждането на децата⁴⁶. За разлика от другите видове съжителства, бракът е „акт на неотменимо лично съгласие“, по силата на който всеки от съпрузите отдава не само тялото си, но и всичко, което притежава, - наследство, бъдеще, дори самия себе си. Следователно бракът е едновременно жертвен и сексуален съюз. Двамата съпрузи внасят в него своите уникални дарби, които се съчетават помежду си така, че всеки допълва и усъвършенства другия. Брачният акт е физическият израз на същността на брака-сливането е не само между две тела, а и между две личности. Когато отричаме действително

съществуващите различия между мъжете и жените, сексуалните взаимоотношения стават проблемни. Както пише Даниел Критъндън: „Докато поддържаме тезата, че нашата сексуалност е по същество идентична с тази на мъжете, ще бъдем неспособни да се изправим пред реалните проблеми, произтичащи от различията ни.“⁴⁷

Именно защото бракът е трайна връзка, насочена към доброто на обществото, той представлява най-добрата рамка, в която включените в него (съпрузи и деца), както и другите в досег с тях (баби и дядовци, роднини, приятели, съседни) са свободни да изразяват уникалността си в полза на останалите хора. Изследванията за ползата от брака са многобройни. Най-общо казано, женените хора обикновено живеят по-дълго, по-щастливо и по-здравословно от неженените⁴⁸. Данните за Австралия потвърждават заключенията от международните проучвания⁴⁹. По думите на един семеен терапевт: „Научните изследвания показват, че брачната институция... прави връзката стабилна и жизнена. В крайна сметка това е една от главните цели на тази институция.“⁵⁰

7. Допълването на половете в посветена брачна връзка между мъж и жена за цял живот е жизненоважно за продължаването на човешкия род.

Ако любовта и бракът вървят ръка за ръка, същото важи за брака и създаването на деца. Всички западни народи вече осъзнават колко е важно да се обърне тенденцията към намаляване на раждаемостта. Бракът е може би най-добрата гаранция за създаване на повече деца в света. При анализ на данните от преброяването през 2006 г. д-р Боб Биръл, директор на Центъра за изследване на населението и градската среда към университета „Монаш“ в Мелбърн, Австралия, напомня, че „бракът е все така изключително важен за запазване на стабилни показатели при раждаемостта.

Съжителството на семейни начала няма същия ефект по отношение на продължаването на рода, както бракът.“ Например във възрастовата група 30-34 години 47% от жените, които живеят на семейни начала, нямат деца, а при семейните жени - само 21%. Между 40 и 44 години само 8% от семейните жени нямат деца, докато при двойките със семейно съжителство процентът е почти една четвърт от жените⁵¹.

На възраст 30-34 години 49% от мъжете са женени, докато преди десет години те са били 57%. На същата възраст 56% от жените са омъжени, а преди десет години са били 65%. Сред мъжете на възраст 30-34 години делът на живеещите в съжителство се е увеличил на 18% в сравнение с 11% преди едно десетилетие, а сред жените се е увеличил от 9 на 15%. Нарастващата тенденция по-скоро към съжителство, отколкото към брак, е заплаха за общото ниво на раждаемостта в Австралия, което през 2005 г. е било средно 1,8 деца на жена. То е по-ниско от необходимите 2,1 деца за запазване броя на населението⁵².

Истинското въздействие на това ниско ниво на раждаемостта ще се усети, когато сегашното поколение жени, родени след края на Втората световна война (вече преминали репродуктивната си възраст), бъдат окончателно заместени от жените от по-малобройното следващо поколение⁵³.

Това, съчетано с предпочитанията за съжителство на семейни начала вместо брак, ще доведе до драматичен спад на раждаемостта и сериозна демографска криза. По-ранни изследвания, проведени в университета „Монаш“, стигат до същите заключения. „Спадът в броя на браковете допринася за спад в нивото на раждаемостта под равнищата, необходими за запазване на броя на населението. Почти всички жени в брачен съюз (с изключение на тези с репродуктивни проблеми), когато достигнат края на трийсетте, вече имат деца. По този начин всеки спад в броя на браковете ще бъде свързан с по-ниски нива на раждаемост. В Австралия браковете намаляват най-вече сред жените със средно образование. Но когато тези жени се омъжат, те имат повече деца от по-образованите жени. Ето защо спадът в броя на браковете сред мнозинството жени с по-ниско образование е толкова голям проблем с оглед повишаване на раждаемостта в Австралия.“⁵⁴

Международната статистика потвърждава връзката между намаляването на браковете и спада на раждаемостта. През последните 30 години по-малкото сключени бракове очевидно допринасят за по-ниска раждаемост. В Ирландия например 43-процентовият спад на сключените първи бракове между 1974 и 2003 г. води до спад от 50% в общото ниво на раждаемостта. В Испания 42% намаляване на браковете е последвано от 59% спад на раждаемостта. В Австралия тези проценти са спад от 23% за браковете и 32% за раждаемостта⁵⁵.

Семейният специалист Алан Карлсън заявява: „Тези числа показват, че упадъкът на традиционните брачни ценности води до все по-малка раждаемост и намаляване на нацията.

Отдръпването от истинския брак и от отговорността за раждане на деца вървят ръка за ръка.“⁵⁶

8. Допълването на половете в посветена брачна връзка между мъж и жена, продължаваща през целия живот, е необходимо за едно здраво, стабилно общество.

Значимостта на брака за обществото отдавна е посочена и описана. Здравите бракове изграждат здрави общества, а нездравите бракове водят до нестабилни и разпокъсани общества. В хода на човешката история различните общества са осъзнавали важността на брака и са го насърчавали, защото семейните двойки носят огромна полза и на общността. Естественото семейство, изградено върху основата на брака, е най-малката единица за развитие на благосъстоянието, образователната система, здравеопазването и за обединението на обществото. Както казва един коментатор: „Обществото предоставя облаги на брачните двойки, защото хората, сключили брак, са поели ключова социална отговорност.“⁵⁷ Още Джон Лок е нарекъл брака „първата общност на човечеството“⁵⁸. Много преди него – през I в. пр. Хр. – римският държавник и оратор Цицерон казва: „Бракът е първичната спойка на обществото.“ Според Дж. Д. Ънуин от университета в Кеймбридж бракът е ключовият елемент за развитието и подкрепата на човешките общества. „Цялата човешка история не съдържа и един-единствен пример за общност, възприела цивилизацията, ако не е напълно моногамна, нито има примери за общност, запазила своята култура, след като е възприела по-свободни нрави. Бракът като форма на съюз за цял живот е съпътствал всички човешки постижения и неговото възприемане е предшествало всички прояви на социална енергия... Нерушимата моногамия трябва да се разглежда като първоизточник на цялата обществена активност, като необходимо условие за човешкото развитие.“⁵⁹

Или, както пише семейният специалист Дейвид Бланкенхорн: „Бракът не е просто лични взаимоотношения, а и обществена институция. Социалните институции съществуват, за да удовлетворяват най-важните човешки потребности. Необходимостта от брачната институция възниква, защото „хората са сексуални същества, които се възпроизвеждат сексуално и раждат безпомощни, неспособни да се включат в обществото потомци. Тези потомци остават дълго незрели и поради това зависят от любовта и подкрепата на двамата родители, които са ги създали.“⁶⁰

Обратното също е вярно. Когато бракът се разпадне, обществото среща затруднения да запази своето единство. Ще посочим само един пример – за разпада на афро-американските семейства в САЩ и произтичащите от това негативни последици. В средата на XX в. американският сенатор Даниел Патрик Мойнихан пише доклад, озаглавен „Чернокожото семейство: повод за национална ангажираност“. Основната теза там е, че семейната стабилност трябва да бъде основата на социалното законодателство. Мойнихан казва: „Общност, допускаща голям брой млади мъже да израстват в разбити семейства, доминирани от жени, никога да не създават стабилни взаимоотношения с мъжки авторитет, да нямат рационални очаквания за бъдещето, подобна общност търси и намира хаос.“⁶¹ Социалната цена за разбиването на брака

и семейството е потвърдена в множество изследвания.

Вижте например по-ранната наша публикация „21 причини да смятаме, че бракът е важен“⁶².

Стабилните връзки допринасят за изграждането на стабилни общества. Обърнете внимание на различията между хетеросексуалните и хомосексуалните връзки. Макар хетеросексуалните двойки да не са имунизирани срещу

разпадане на връзката, изневяра и т.н., тези явления при тях са по-слабо проявени, отколкото при хомосексуалните двойки. Верността при хомосексуалната двойка е много трудна за поддържане. В едно изследване, проведено с цел да се опровергае налаганата според авторите (самите те хомосексуалсти) представа за нестабилността на дълготрайните хомосексуални връзки, се анализират 156 двойки, чиито отношения са продължили между 1 и 37 години. „Две трети от анкетираните са започнали връзката си със скрито или изрично изразено очакване за сексуална вярност. Резултатите показват, че от тези 156 двойки само 7 са успели да запазят сексуалната си вярност. Освен това от тези 7 двойки никоя не е оцеляла повече от 5 години. С други думи, изследователите не откриват нито една мъжка двойка, способна да задържи сексуалната вярност между партньорите за повече от 5 години.“⁶³

Проучванията на хетеросексуални бракове или хетеросексуални двойки, съжителстващи на семейни начала, от друга страна, показват много по-високи нива на вярност – сочат се нива от 94% и 75% за дванайсетмесечен период⁶⁴.

При хетеросексуалните брачни двойки има значително по-ниски нива на разпадане, отколкото при хомосексуалните. В един австралийски правителствен доклад четем: „Според проучване от 1995 г. 10% от браковете се разпадат до 6 години, 20% – в рамките на 10 години, 30% – в рамките на 20 години и 40% – до 30-та година.“⁶⁵ Ще цитираме за сравнение едно изследване на хомосексуалната общност в Мелбърн, според което 40% от мъжете са сменили партньорите си през последните 6 месеца, 9,8% са имали връзка между 6 месеца и година, 18,8% – за 1-2 години, 15,3% – за 3-5 години и само при 15,7% взаимоотношенията са продължили повече от 5 години, което означава, че 84% от връзките са се разпаднали след 5 години⁶⁶. Тази цифра контрастира с едва 10-процентното разпадане на брачните връзки през първите 6 години.

Всъщност високата степен на размяна на партньорите в хомосексуалните общности продължава да е нормална практика. В един доклад се отбелязва, че „мнозинството от участниците в изследването през 2006 г. са имали сексуални взаимоотношения с между 1 и 10 различни партньори през шестте месеца, предхождащи проучването [над 63%], а почти 20% от мъжете са заявили, че са правили секс с повече от 10 партньори.“⁶⁷

9. Допълването на половете в посветена брачна връзка между мъж и жена, продължаваща през целия живот, е полезно за икономиката във всичките ѝ сфери.

Стабилните бракове водят до стабилни общества, които допринасят за по-добро икономическо развитие. Знаем, че

Така страда не само цялото общество, но и отделните хора. Когато те се женят, материалното им благосъстояние се подобрява значително, но когато се развеждат, са на загуба и финансово. Жените и децата са големите финансови губещи при развода. Например стандартът на живот на съпругите спада с 27% след развода⁷³.

Ще посочим само едно проучване. В доклад на Ей Ем Пи Лайф и Националния център за социално и икономическо моделиране към университета в Канбера се казва, че разводът се отразява негативно в икономически план и на двамата партньори, но жените страдат от по-голям спад на доходите⁷⁴.

10. Брактът между мъж и жена е основата на успешното семейство и най-добрият начин за защита на децата.

работещите, които са семейни, обикновено са по-благонадеждни и продуктивни. Когато в дома има мир и сигурност, това помага на работещите да бъдат по-концентрирани и ефективни в своята работа. Брактът влияе сериозно на икономическото благосъстояние чрез 3 механизма – икономии, постигнати чрез по-разумни и планирани разходи, споделяне на риска и разделение на труда⁶⁸.

Брактът сам по себе си повишава доходите на мъжа средно с 15%, отчасти поради разделиението на труда⁶⁹. Семейните мъже печелят повече на час, но и работят повече от несемейните мъже с подобни характеристики на пазара на труда.

Семейните мъже са отдадени на професията си, по-рядко напускат своята работа и имат по-здрави и стабилни лични навици (свързани със съня, начина на хранене и ниската консумация на алкохол)⁷⁰. Брактът също така насърчава спестяванията, събирането на имущество и намалява бедността. Съжителството на семейни начала не е толкова ефективно за повишаване на цялостния доход, колкото брактът. Разводът понижава доходите и икономическия статус⁷¹.

Обратното също е вярно – разпадането на брака има огромна цена за обществото. Австралийско правителствено проучване установява, че разводите и разпадът на семействата струват на обществото 2,8 млрд долара годишно (число, което е „по необходимост редуцирано“)⁷².

Брактът е най-добрият начин да бъдат свързани и да останат заедно един мъж и една жена, да бъде регулирана човешката сексуалност и да се отгледа следващото поколение. Има недвусмислени доказателства, че рискът от малтретиране и други проблеми за децата намалява, когато те живеят с биологичните си родители, сключили брак.

Един от водещите експерти пише: „Изследванията показват ясно, че децата, израснали в семейство от двама родители, проявяват по-ниска склонност от останалите деца към широк спектър от когнитивни, емоционални и социални проблеми не само през детството си, а и по-късно като възрастни.“⁷⁵

Децата, отгледани в домове с двама женени родители, имат много предимства пред другите. Ще посочим само един от аспектите: „Здравето, особено на децата, е силно свързано със структурата на семейството. Независимо от расата, възрастта или дохода на майката, вероятността от детска смъртност е по-висока при онези момчета и момичета, които живеят в семейства без брак. Дори образованието на майката има по-малко значение от това, дали е семейна, или не. Нивата на детска смъртност са по-високи при деца на несемейни майки, завършили колеж или университет, отколкото при семейни жени, които не са завършили дори средно образование.“⁷⁶

Рискът от малтретиране на децата е значително по-висок в домакинства без брачен съюз, където липсва естествената семейна среда. Например бившият австралийски комисар по

човешките права, Брайън Бърдъкин, привежда данни за увеличение с 500-600% при случаите на сексуално малтретиране на момичета в семейства, където мъжът не е техен биологичен баща⁷⁷. Ако бракът се отразява благотворно на децата, неговата ерозия има противоположното въздействие. Изследванията за отрицателното влияние на развода върху децата са неоспорими и прецизно описани⁷⁸. Ето няколко обобщаващи твърдения: „Съществува огромен брой научни доказателства, сочещи, че когато семействата се разпаднат, децата нерядко получават интелектуални, физически и емоционални рани за цял живот... Говорим за криза, свързана с неимоверно разрастване на наркоманията, за криза в образованието, за проблема с тийнейджърските бременности и детската престъпност. Но всички тези симптоми водят най-вече към един източник: разбитите семейства.“⁷⁹

„Австралийски проучвания с достатъчно примери и доказателства показват, че разводът на родителите е рисков фактор за широк спектър социални и психологически проблеми през годините на съзряването и в зряла възраст, включително слаби постижения в учебния процес, ниско самочувствие, психологически дистрес (т.е. вреден, прекомерен стрес, б. пр.) престъпност и рецидивизъм, взимане на наркотици, преждевременна сексуална активност, криминални действия в зряла възраст, депресия и склонност към самоубийство.“⁸⁰ Ако сме загрижени за доброто на децата, трябва да направим всичко по силите си, за да сме сигурни, че те са отглеждани в домове със своите биологични родители, които имат хетеросексуален брак.

11. Допълването на половете в посветена брачна връзка между мъж и жена, продължаваща през целия живот, е най-добрият начин да бъде обяснена на децата важността на пола.

Женените родители – мъж и жена - са най-добрите модели за подражание на децата и най-добрата школа, където те могат да разберат колко важна е ролята на всеки от тези хетеросексуални родители. Всъщност най-добрата среда за отглеждане на деца е естественото напрежение между двата пола. Сред това напрежение детето открива своята полова идентичност.

Хетеросексуалният брак зачита и моделира разликата и взаимното допълване между мъжа и жената. Връзките между представители на един пол налагат модели, ценности и поведение, по-различни от тези при хетеросексуалния брак. Бракът ни въвежда в среда, където сме с някой „друг“, който е различен от нас, но ни е равен по значимост и ни допълва. Той е биологически и психологически различен, но ни съответства физически и на най-интимно ниво. Приемането на това естествено допълване между мъжете и жените способства личността да съзрява в психологическото осъзнаване какво означава да си човешко същество. Хомосексуалните двойки не могат да създадат същата среда за децата, както хетеросексуалните. Причината е, че хомосексуалните двойки не могат да изявят същото ниво на различност, взаимно допълване и отвореност към новия живот. За уважението към това естествено допълване пише д-р Дейвид Поупноу, професор по социология: „Трябва да отречем представата, че „от майките стават добри татковци“, точно както и схващането на радикалния феминизъм, че „от татковците стават добри майки“... Двата пола са абсолютно и напълно различни и всеки от тях е необходим – в културен и биологичен смисъл – за най-доброто развитие на едно човешко същество.“⁸¹

Въпреки че провеждането на проучвания сред хомосексуалните общности явно се сблъсква с множество методологически проблеми, няколко експериментални изследвания, над приемлив брой деца, отгледани от хомосексуални родители, посочват белези, които говорят за въздействието на моделиращото поведение на родителите: „... Има важни за развитието, значими статистически разлики между деца, отгледани от хомосексуални родители, и деца, расли с хетеросексуални баща и майка. Например при децата, отгледани от хомосексуалисти, е имало по-голямо насърчаване от страна на родителите към прояви на транссексуално поведение, по-често носене на дрехи, характерни за другия пол (кросдресинг), и транссексуални игри или поведение.“⁸² Според едно проучване от 9729 мъже в Австралия на възраст между 16 и 59 г. 1,6% (154 души) се самоопределят като хомосексуалисти и 0,91% - като бисексуални. Това означава, че 2,4% от мъжете в Австралия се самоопределят като хомосексуални или бисексуални⁸³.

Различни изследвания сочат, че около 2-3% от хората са имали хомосексуално поведение през живота си. Но едно проучване по психология на развитието показва, че 12% от децата на лесбийки сами стават активни хомосексуалисти⁸⁴.

В друго дългосрочно изследване, което сравнява децата от лесбийски с децата от хетеросексуални семейства, се обобщава: „По отношение на участието в еднополови сексуални връзки има значителна разлика между двете групи... Нито едно от децата от хетеросексуални семейства не е участвало в лесбийска или хомосексуална връзка. За разлика от тях, пет от седемнайсетте дъщери и един от осемте синове в хомосексуалните семейства са имали поне една хомосексуална връзка.“⁸⁵

12. Полът е важен, за да се разбере значението на мъжкото начало.

Мъжете са уникални. Те имат неповторими дарби, таланти, роля и функции. Уникалността на мъжкото начало трябва да бъде утвърждавана и зачитана, а не - отричана или омаловажавана. Но как едно момче се превръща в мъж? Какви значителни промени трябва да се извършат, за да се премине от юношество към зряло мъжество? Каква роля играе полът?

Изследване на деца в ранна възраст показва, че „повечето от тях са придобили полова идентичност, докато навършат 2 години“⁸⁶. Джордан пише, че на тази възраст „те все още са много далеч от ясното разбиране точно каква позиция в обществото им определя техният пол“ и „имат само смътна представа какво поведение [и отговорност] изисква от тях тази [полова] принадлежност“⁸⁷.

Преди повечето западни общества след Просвещението да започнат да прилагат педагогика на индивидуална основа, много древни култури „посвещават“ младите момчета в зрялост чрез т. нар. „ритуали на прехода“^{88, 89, 90}. Всички тези церемонии имат нещо общо. Те включват ритуали, свързани с промяната, с ролята на взаимоотношенията, с болката и с поемането на отговорност. Почти всички подобни церемонии на посвещаване съвпадат с новото сексуално усещане, което младият мъж изпитва през пубертета. В много отношения те го подготвят да поеме отговорност за сексуалната си сила и изискват от него да изгради самоконтрол.

Когато момчето стане юноша, то инстинктивно търси начини да изяви мъжествеността си. В обществата, в които ритуалите на прехода са норма, всеки млад мъж участва в официална церемония, по време на която мъжествеността му е публично и неопровержимо изявена. От този ден нататък всички се отнасят с него по различен начин и той получава повече свобода, права и привилегии. В отговор на това младият мъж започва да мисли и действа по-скоро като възрастен, отколкото като дете. До края на живота си той се стреми към зрялост, не толкова към мъжественост.

Но когато младежът живее в общество без официални ритуали на прехода, трябва сам да намери пътя си към зрелостта. Без официално потвърждение на трансформацията, която се извършва с него, той напразно се опитва сам да стигне до мъжествеността по най-различни начини. За съжаление фактът, че младежът се стреми към мъжественост вместо към зрялост, ще го поведе по много странични пътища, които в най-добрия случай са безплодни, а в най-лошия – разрушителни⁹¹. Всяко човешко същество преминава през поредица от такива преходи през живота си. Повечето от древните хора възприемат посвещението като ритуал на преминаване към мъжественост, който има духовно измерение. Церемониите за посвещаване тогава създават ясна система за принадлежност и поражда общност от възрастни и мъдри мъже. Тези мъже носят отговорността да предадат ритуала на следващите поколения.

Спортните и холивудските знаменитости в днешната култура често са най-близо до този „митичен“ статус. В съвременния свят ритуалите на прехода обикновено се изпълняват на спортната арена, във висшите учебни заведения (макар и не отчетливо), на работното място, в скаутските групи и в „тайните общества“.

Прекалено много от днешните млади мъже приемат посвещението си в улични банди или в затвора. Гуляя, напиване, 18-ти рождени дни, пушене, вземане на шофьорска книжка, получаване на пари, дипломиране и първи сексуални преживявания – всичко това са „белезите“ на мъжествеността в нашето материалистическо, светско общество. Макар някои от тези белези да са валидни, както е при юдейския Бар мицва, повечето от тях са деструктивни и нямат нищо общо с основните характеристики на мъжествеността и с отговорността, която посвещаването в нея изисква.

Непосветените мъже живеят изолирани. Всичко, което могат да вършат, е да поправят, да пресмятат и да контролират, защото според тях никой друг не държи контрола, най-малкото никой, на когото могат да се доверят. Тези несигурни мъже смятат, че трябва да поемат лична отговорност за създаването на всички модели и осъществяването на всички връзки. За тях светът е непоследователно, разпокъсано и несигурно място. Най-доброто, което едно посвещение може да направи, е да разкрие и почете универсалните модели, които вече съществуват. Макар радикалният феминизъм да е убедил обществото, че жените могат да посвещават младите си синове в мъжественост, това изобщо не е възможно без намесата на мъж. Истината е, че единствено по-възрастен мъж, който сам е преминал през бурите на живота, може да посвети или да призове някого към мъжественост. Понякога това посвещаване е целенасочено. За други идва чрез болезнени преживявания в живота. И точно тук влиянието на мъжа има решаващо значение за трансформацията на момчето от юношество в мъжество.

13. Полът е важен, за да се разбере значението на женствеността. Жените са уникални. Те имат неповторими дарби, таланти, роля и функции. Уникалността на женствеността трябва да бъде утвърждавана и зачитана, а не - отричана или омаловажавана.

Биологията не е съдба, а статистическа вероятност. Твърдението, че „жените са по-ниски от мъжете“, не означава, че всяка жена е предопределена да бъде ниска или че всяка жена е по-ниска от всеки мъж, но е вярно за мъжете и жените като групи. Има голяма вероятност жената да бъде по-ниска от съпруга си и още по-вероятно е да бъде по-ниска от братята си. Това полово различие не се дължи на „социалните условия“. Нито пък означава, че жените са по-низши същества. Всички дебати около половите различия се опорочават от обвинението, че тези, които говорят за „различие“, имат предвид и „по-низше положение“. Вярната гледна точка е тази: „равни, но различни“.

Една от значимите книги в тази сфера е „Психология на половите различия“ от Елинор Макоуби и Каръл Джаклин⁹². Авторките, и двете – феминистки, признават четири полови различия, които изглеждат универсални:

1. Момчетата са способни да се изразяват по-добре от момчетата.
2. Момчетата имат по-добри зрително-пространствени способности.
3. Мъжете имат по-добри математически умения от жените.
4. Мъжете са по-агресивни от жените. Към тях можем да добавим:
5. Мъжете имат по-голяма мускулна сила и са по-активни физически от жените.
6. Жените се справят по-добре в ситуации, изискващи фини двигателни умения.⁹³

Разбира се, има застъпване на тези умения, но като цяло виждаме, че способностите на жените да се изразяват им помагат в отглеждането и обучението на децата, докато силата и зрително-пространствените способности на мъжете са подходящи за ролята им на защитник, който се грижи за основните нужди на семейството. Женските хормони окситоцин и пролактин подготвят жената за отглеждането и кърменето на децата, докато мъжкият хормон тестостерон подтиква мъжете да изследват, откриват и да се състезават в света извън дома. Специално тестостеронът влияе върху мозъка на мъжа не само в пубертета, но и още в утробата⁹⁴.

Всички налични и сигурни статистически данни за емоционалната и социалната стабилност, за резултатите в образованието и работата сочат, че най-добре се справят деца, отглеждани в семейства с двама женени биологични родители, докато на най-голям риск са изложени израстващите в семейства, където мъжът не е биологичният им баща⁹⁵.

14. В здравите общества по света половите различия са всеобщо зачитани и признавани. Обратно, отхвърлянето на факта, че половете са уникални и допълващи се, често има лоши последствия за обществото и цивилизацията.

Всички култури се основават малко или повече на половото разделение. Задълбочени проучвания на различните общества доказват, че половите различия са действително универсални. Тази универсалност се подчертава от огромно количество информация в различни сфери на науката, например неврология, еволюционна биология и социална антропология. Всички те говорят за определящи в социално отношение вродени полови различия⁹⁶.

Тук можем да цитираме многобройни изследвания върху вродените полови различия. В своите проучвания на мозъка невролозите показват, че полът на мозъка се определя още от самото начало на развитието на ембриона в утробата. С други

думи, половите различия не са измислени от обществото, а са базирани до голяма степен на мозъчната структура и функция⁹⁷. Тези различия водят до различни социални роли и са особено важни при отглеждането на децата. Както изтъква един експерт: „Водещото откритие на антропологията в сферата на роднинските връзки е, че в най-важните области на роднинството – определяни от това, с кого се свързва детето емоционално, морално, практически и законово, - обществата в голямата си част се състоят от два елемента. Почти всички общества са насочени към това, детето да се идентифицира както с майка си, така и с баща си.“⁹⁸

Опитите да се говори за полово неутрално общество са сравнително нови. Те са свързани най-вече със Скандинавския полуостров и по-специално с Швеция. Но оценяването на тези огромни социални експерименти поражда много проблеми, произтичащи от опитите в андрогинията⁹⁹. За желанието да се смекчат вродените полови различия се заплаща доста висока цена.

Като пример за негативните последици от опитите да се натрапи половата неутралност нека видим какъв е животът на момчетата в такова общество. Тук особено полезна е книгата на Кристина Хоф Зомърс „Войната срещу момчетата“, която описва как действията на радикални феминисти, целящи да се натрапи социалната андрогиния, са особено деструктивни за момчетата и младите мъже¹⁰⁰.

В крайна сметка в една по-обща перспектива историците установяват, че упадъкът на морала като цяло и по-специално отклоненията в сексуалността водят до упадък на нацията. Например ученият от Харвард Питирим Сорокин пише много за „културата на чувствата“ и за това, как отказът от морал и сексуалната поквара водят до упадък на културата¹⁰¹.

Историкът Дж. Д. Ънуин почти по същото време изследва много култури, изчезнали през вековете. Той установява, че отхвърлянето на брака и на сексуалния морал е водещ фактор за унищожението на нациите. Ънуин пише: „В човешката история няма пример за общество, запазило енергията си след цяло едно поколение, наследило традиция, която не подкрепя предбрачното въздържание и следбрачната вяроност.“¹⁰² Другаде той обобщава: „Бракът като връзка за цял живот е бил

важно обстоятелство във всяко от постиженията на човека, а възприемането му е предшествовало всички прояви на социална енергия... Неунищожимата моногамност се смята за основния извор на всяка обществена активност, необходимо условие за човешкото развитие.“¹⁰³

Разбира се, историкът Едуард Гибън (1737-1794) прави подобни наблюдения няколко века по-рано в ценния си труд „Упадъкът и залезът на Римската империя“. Той твърди, че моралният упадък е част от серия фактори, довели Рим до края на величието му¹⁰⁴. Други историци също стигнат до подобни заключения. Когато обществата приемат сексуалната безразборност в различните й форми, включително хомосексуализма, обикновено следват хаос и разруха. Моралният и сексуалният разпад не са единствените причини за тази разруха, но явно играят главна роля¹⁰⁵. Несъмнено историкът Арнолд Тойнби има основание да каже прочутата си фраза: „Цивилизациите умират от самоубийство, не от убийство.“

15. Здравото развитие на половете е важно, защото то не позволява хората и от двата пола да страдат от obsесивно-компулсивно разстройство, свързано с натрапчиви мисли, което може да доведе до пристрастяване към секс и други патологии.

Нека разгледаме първо споровете около тази патология. В последните няколко десетилетия цялото схващане за половата дезориентация беше много политизирано. Обективният научен дебат по темата беше затруднен от различни доводи, давани от застъпнически групи. Например, през 1952 г. излиза първото издание на „Диагностичен и статистически наръчник на психичните разстройства“, подготвен от Американската психиатрична асоциация. В този официален каталог на психичните разстройства, използван от професионални здравни работници, е записано, че хомосексуализмът е социопатично разстройство на личността. В преработеното издание от 1968 г. хомосексуализмът е преквалифициран на сексуално отклонение. Но в разгара на сексуалната революция хомосексуалисти демонстранти организират протести по време на годишните събрания на асоциацията с искането хомосексуализмът да не се

определя повече като патология. През 1973 г. под огромния натиск на хомосексуалните активисти асоциацията премахва хомосексуализма от третото издание на своя наръчник за ужас на около 40% от психиатрите, най-вече специализираните в лечението на хомосексуалисти. Д-р Роналдс Байер, автор на книгата „Хомосексуализмът и американската психиатрия“, пише: „Целият процес, от първия сблъсък, организиран от хомосексуалисти демонстранти, до референдума, свикан от ортодоксалните психиатри, наруши най-основните очаквания за това, как трябва да се разрешават научните въпроси. Вместо да бъдат ангажирани в трезва дискусия по фактите, психиатрите бяха пометени от политическа полемика. Резултатът не беше решение, базирано на приближаване до научната истина, както диктува разумът, а действие, породено от идеологическата настройка по това време.“¹⁰⁶

Учените са се надявали, че Американската психиатрична асоциация ще промени своята позиция. Много хомосексуалисти заявяват, че като деца са имали дисфункционална връзка с родителя от същия пол – а тези взаимоотношения дават първоначален смисъл на половата идентификация и утвърждаване. При някои деца, особено при тези, чиито родители са разведени или разделени, отдалечаването от родителя от същия пол може да доведе до несъзнателен, но определящ стремеж към идентификация и утвърждаване сред връстниците от същия пол, а това след пубертета може да се прояви като сексуално поведение. Търсенето на връзка, близка до дисфункционалните отношения с родителя от същия пол, може да доведе до живот, пълен със страдание. Някои хомосексуалисти признават, че са се идентифицирали в прекалена степен с родителя и връстниците си от другия пол и така момчетата са станали доста женствени, а момичетата – по-мъжествени¹⁰⁷.

И в двата случая – липса на полова идентичност и прекалена идентичност – има обща тенденция към емоционална загуба. В годините на израстването си децата се нуждаят от емоционална и физическа близост със своите родители – особено с родителя от същия пол. Така те развиват здраво усещане за своя пол като мъж или жена. Здравословното полово развитие дава на човека позитивно самочувствие, разбиране за собствената му стойност като мъж или жена и знанието, че сексуалната любов представлява себеотдаване като дар към любимия, а не потребност, която се задоволява чрез секс. Увереността в половата идентичност позволява на човека да уважава хората и от двата пола, както и да упражнява самоконтрол във възприемането на другите като цялостни личности, а не като обекти на похот. Сексуалността на такъв човек е канализирана в здрави граници.

От друга страна, когато хората са несигурни в съзнанието за своя пол, много от тях се опитват да компенсират това, като градят чувство за такава сигурност чрез сексуална активност. Вместо да възприемат секса като единение в един любещи, посветени взаимоотношения, те го използват като опит да убедят самите себе си в собствените си полови качества. Хетеросексуалните мъже убеждават себе си и останалите в своята мъжественост чрез сексуалните си подвизи с жени. Несигурните хетеросексуални жени могат да се опитват да изградят своето усещане за женственост, като винаги имат нужда от мъж, който да ги обича. Подобна полова несигурност лежи в основата на нуждата от хомосексуализъм. В своето обширно изследване д-р Елизабет Мобърли обобщава, че „мъжкият хомосексуализъм е стремеж да се задоволят неудовлетворени досега нужди с помощта на възстановена привързаност (към друг мъж). Очевидно е, че това е стремеж да се възобнови и завърши процесът на идентификация, когато се търси зрял партньор, за да се придобие мъжественост чрез идентификация с него.“¹⁰⁸

По принцип мъжете хомосексуалисти, тъй като се чувстват непълноценни в своята собствена мъжественост, се възхищават на мъжките качества у другите мъже и търсят начин да ги придобият чрез сексуален контакт. Взаимоотношенията между лесбийки често започват като емоционална взаимозависимост, в

която може да се вярва само на женската любов, за да се постигне завършеност на женската душа.

Онези, които са привлечени от хора от собствения си пол, спират в психо-сексуалното си развитие на етапа на ранното тийнейджърство, когато се търси себеутвърждаване чрез връстници от същия пол. Незавършеното усещане за техния пол им пречи да се развият и да преминат към следващия етап, за който копнеят, когато ще бъдат достатъчно уверени да участват в един цялостен процес на даване и приемане при допълване на двата пола. Това в основата си не е сексуално, а е свързано с допълването на половите характеристики при мисленето, чувстването, съществуването и действията.

Последствията от опитите да се постигне полова сигурност чрез секс най-често са пристрастяване или други форми на патология. Здравата полова идентичност не може да се придобие чрез секс или сексуални взаимоотношения, а – чрез основни човешки психологически потребности от сигурност, значимост и емоционална близост, удовлетворявани чрез пълноценни семейни взаимоотношения и позитивни отношения извън семейството.

Сексът е сред източниците на най-голямо удоволствие при човека. Той е пълноценен в брака и служи за единение между съпрузите. Когато сексът е извън тези отдадени взаимоотношения, с различни партньори, вместо да привърже човека към неговия единствен партньор, удоволствието от сексуалното общуване служи за привързване на човека към самия полов акт. И когато това се случва между хора от един пол, то ги завладява, а след това ги пристрастява. Д-р Джефри Сатиноувър пише: „Според психоаналитиците има голяма вероятност т. нар. „перверзни“ форми на сексуално изразяване да станат натрапчиви. „Понятието за сексуална пристрастеност... е въведено във връзка с натрапчивостта, която неизбежно съпътства перверзната сексуалност.“ Това наблюдение се потвърждава от огромното разнообразие на партньори, типично за хомосексуалния начин на живот.“¹⁰⁹

Тъй като сигурността в половата идентичност не може да бъде постигната чрез сексуални взаимоотношения, скритата несигурност остава и това води до все повече психопатологични заболявания. Сексуалната зависимост, подобно на много други, е начин човек да облекчи болката си, да се справи с гнева си, да избегне депресията и чувството за безнадеждност. Когато тези емоции не се установят и разрешат в техния корен, те често ескалират до психическо заболяване.

Едно изследване показва, че „дълготрайното страдание от две или повече психиатрични разстройства сред мъжете с хомосексуално поведение е 37,85%, срещу 14,4% при мъжете без такива взаимоотношения. При жените с хомосексуално поведение този процент е 39,5 срещу 21,3 при жени без хомосексуално поведение. Общественият натиск върху хомосексуалистите е хипотеза, която не намира потвърждение в това проучване, направено в Холандия – една от страните в света, може би най-толерантни към хомосексуализма.“¹¹⁰

Проучване сред лесбийки, проведено през 1994 г. в Австралия, показва, че 75% от почти 2000 участнички са получавали психологическа помощ, в много от случаите – заради продължителна депресия¹¹¹. При хомосексуалните, бисексуалните младежи и лесбийките има увеличен риск от депресия, проблеми с овладяването на гнева, с поведението, опасност от никотинова зависимост, дисоциативни разстройства на идентичността, мисли и опити за самоубийство. Изследователите отбелязват, „че все повече подкрепя намират доказателствата, че хомосексуалните, лесбийките и бисексуалните млади хора са силно застрашени от психически проблеми. Това личи особено от нарастващия брой хора със самоубийствено поведение и дисоциативни разстройства сред тях.“ Там четем още: „Тези изследвания съдържат най-достоверните данни за връзката между хомосексуализма и психопатологията. Те стигат до едно и също тъжно заключение: при хомосексуалистите има значително по-висок риск от емоционални проблеми, включително самоубийство, от депресия и потиснатост.“¹¹²

В друго изследване учените използват данни от Института за изследване на качеството на живота в Калифорния, според които сред 2272 възрастни е установено, че „хомосексуалистите и бисексуалните, както и хетеросексуалните, опитали хомосексуален акт, имат по-високи нива на психически дистрес в сравнение с категорично хетеросексуалните“¹¹³. Тези психични разстройства обикновено не се развиват толкова често и толкова сериозно при хора, уверени в половата си идентичност. А половата увереност се подхранва в здрави, цялостни семейства с емоционално стабилни взаимоотношения, запазен морал, несексуално утвърждаване на половите признаци при децата и добър, неразколебан пример от страна на родителите за качествата на двата пола. Там, където родителите учат децата си да изпитват постоянно доверие към тях, всяко дете се идентифицира с родителя от същия пол и се научава как да се отнася добре към хората от другия пол чрез своето живо общуване с втория си родител.

16. Патологичната полова дезориентация като форма на сексуална зависимост най-често е симптом на дисфункционално семейство, разстройство на личността, отсъствие на бащата в семейството, здравословни проблеми или сексуално насилие.

Въпреки че причините за хомосексуализма са доста разнообразни, разрушените семейства, отсъствието или слабата роля на бащата, както и насилието обикновено са водещи фактори. Заздравяването на семействата ще помогне да се намалат случаите на патологична полова дезориентация. Така ще се ограничи също ролята на медиите и на хомосексуалните лобита, чиято цел е да въздействат върху сексуално обърканите подрастващи¹¹⁴. Доказано е, че причините за патологичната полова дезориентация са главно социални. Един от водещите изследователи обобщава: „Сексуалната ориентация се влияе от гените, но не се диктува от ДНК. И това, какви гени са включени, отразява предразположението, а не някаква предопределеност.“¹¹⁵ Психотерапевтите обикновено са на мнение, че основният фактор за появата на привличане към същия пол е изкривена идентификация на децата и тийнейджърите с възрастен от техния пол¹¹⁶. Главните причини за половата дезориентираност трябва да се търсят в слабата връзка между бащата и сина или в срив на техните взаимоотношения, при който синът емоционално се откъсва от баща си. Произтичащият от това „глад за бащата“ през пубертета може да обърка момчето и да стане сексуален. Търсейки одобрението и емоционалната близост, които техните бащи не са им дали, момчетата тийнейджъри объркват преходното чувство на комфорт, утвърждаване и близост, които хомосексуалните отношения носят, с истинските ценности. И тъй като всичко това е временно и ефектът му скоро отминава, на негово място младежът търси още подобни преживявания и комфорт. Тези повторения водят до пристрастяване и така започва да се оформя „хомосексуална“ идентичност или т. нар. „хетерофобия“ – страх и недоверие към другия пол. Случаите на насилие към дъщерите от страна на бащите или други мъже

често причиняват хетерофобия и емоционално отвращение към мъжете и карат формиращата се жена да се чувства по-сигурна с други жени и да предпочита да бъде емоционално и сексуално уязвима именно спрямо тях. Дъщери, които виждат майките си като пасивни жертви на тормоз от страна на мъж, често се дистанцират от тях. Така се формира „глад за майката“, който те се опитват да задоволят в емоционална или сексуална взаимозависимост с други жени. Това често се подсилва и от тяхната убеденост, че мъжествеността по принцип е свързана с насилие, затова емоционалната или сексуалната уязвимост спрямо мъж трябва да се избягва. Нездравословното отношение на майката може също да доведе до хетерофобна полова дезориентираност при мъжете. Когато майката е манипулативна, впримчваща и доминираща, синът може да приеме, че това е нормалното поведение за всички жени, да започне да се страхува от интимност с тях и да предпочита връзка с мъже, които изглеждат по-малко изискващи емоционално. Когато подобни заключения се появят преди или по време на пубертета, сексуалната ориентация се обърква. Проучване сред 200 хомосексуалисти¹¹⁷, които се опитват да преодолеят привличането към същия пол, показва, че според тях най-честите причини за хомосексуализма са: проблеми с бащата (97%); взаимоотношения с връстници, спрямо които са се чувствали по-непълноценни като мъже (97%); проблеми в отношенията с майката (90%); сексуално насилие в детска или младежка възраст (48%). 87% смятат, че тяхната вродена чувствителност или емоционалният им характер също са допринесли за това. От друга страна, достъпът до порнография в ранна възраст, особено в процеса на полово съзряване, отдавна се свързва с причините за привличане на момчетата към хомосексуализма¹¹⁸.

Сексуалното насилие е сред водещите причини за полова дезориентираност. Проучване показва, че броят на мъжете, определящи се като хомосексуалисти, които са били насилвани хомосексуално, е седем пъти по-голям от броя на онези, които не са били насилвани¹¹⁹.

По подобен начин проучвания сред лесбийки разкриват високи нива на насилие в детска и тийнейджърска възраст. Според едно такова изследване от 2000 лесбийки 37% са били физически малтретирани, 37% са били изнасилвани или нападани сексуално и 19% посочват, че са имали кръвосмесителна връзка по време на израстването си¹²⁰. Високите нива на насилие насочват към семейства, където децата не са били защитавани, т.е. имало е проблеми, свързани с отсъствието на родител, с насилие или пренебрегване от страна на родител. Изследване в Дания – първата страна, която легализира хомосексуалните бракове, – показва, че преобладават дисфункционалните семейства, което води до полова дезориентация. Предмет на вниманието са еднополови бракове между мъже и между жени от 1989 до 2001 г.¹²¹

Ето някои от направените наблюдения: при мъжете, които сключват хомосексуален брак, е по-голяма вероятността да са израснали в семейства с нестабилни взаимоотношения между родителите, по-конкретно с отсъстващи или неизвестни бащи и разведени родители; ръстът на еднополовите бракове „нараства при жени, които са преживели смърт на майката по време на

пубертета, при жени, чиито родители са имали краткотраен брак, и жени, живели дълго с бащите си в отсъствие на майката“; мъже и жени с „неизвестни бащи“ значително по-рядко встъпват в съюз с другия пол в сравнение с тези, които познават бащите си; мъже, чиито родители са се развели преди те да навършат 6 г., са 39% по-склонни да сключат хомосексуален брак, отколкото техните връстници, чиито родители са имали здрав брак¹²².

Освен това „при мъже с неизвестен баща, развод на родителите, кратко съжителство с двамата родители и дълго - с майката при липса на бащата се покачва ръстът на хомосексуалните бракове. При жените броят на еднополовите бракове расте, когато родителите им са били женени за кратко и когато те задълго са живели без майка, защото тя ги е изоставила или е починала през тийнейджърските им години.“¹²³

Д-р Джефри Сатиноувър отбелязва, че факторите, които влияят върху сексуалното развитие на младите хора, до голяма степен произтичат от социалната и семейната среда. Ето защо той стига до заключението, че в общество, подкрепящо хомосексуализма, ще нараства броят на хората, които се определят като хомосексуалисти¹²⁴.

17. Патологичната полова дезориентация води до по-високи нива в употребата на наркотични вещества и насилието над партньора.

Фактите сочат, че при хомосексуалистите има повишен риск от употреба на наркотици, насилие над партньора, самоубийство и други проблеми, свързани с начина им на живот. Полово дезориентираните връзки като цяло са резултат на дисфункционални семейства и често следват едни и същи модели. По-високата склонност към употреба на наркотици, към насилие и самоубийство показва, че еднополовите връзки са средство за задоволяване на емоционални нужди или за осигуряване на пълноценност и стабилност.

Половата дезориентация несъмнено води до висока употреба на наркотици. Проучване от 2001 г., в което са участвали 7000 души, сочи, че лесбийките взимат повече наркотици, отколкото хетеросексуалните жени¹²⁵. Също така според изследване на 16 000 младежи в Америка, публикувано в „Медицински архиви за изследвания на деца и юноши“ („Archives of Paediatrics and Adolescent Medicine“), лесбийките и бисексуалните тийнейджърки има по-голяма вероятност да пушат, отколкото хетеросексуалните и са по-податливи на рекламите за цигари. Почти 40% от лесбийките и бисексуалните тийнейджърки пушат, за разлика от само 6% от хетеросексуалните момичета. Тези данни потвърждават резултатите от предишни проучвания¹²⁶. Нещо повече, според „Международното списание за разстройства при храненето“ („International Journal of Eating Disorders“) мъжете хомосексуалисти са по-застрашени от разстройства при храненето като анорексия и булимия, отколкото хетеросексуалните мъже¹²⁷. В изследване от 2003 г., проведено в шест големи града в САЩ сред 4295 мъже, които през последните 6 месеца са правили анален секс, 50% не са ползвали предпазни средства. Анкетата потвърждава, че съществува „несъмнена връзка между употребата на алкохол и наркотични вещества и аналният секс без предпазни средства“¹²⁸. В Австралия хора с полова дезориентация употребяват по-често забранени вещества от хетеросексуалните. Изследване на мъже хомосексуалисти в Сидни показва, че 78,3% от тях са използвали забранени вещества през предходните 6 месеца¹²⁹. Докато при хетеросексуалните тази употреба за предходните 12 месеца е около 16%¹³⁰. Насилието над партньора при мъжки и женски хомосексуални връзки значително надвишава случаите при хетеросексуалните. Според проучване от 1997 г. сред 283 хомосексуалисти и лесбийки 29,7% от мъжете и 47,5% от жените посочват, че са били жертва на насилие от страна на партньора си от същия пол¹³¹. По-ранно изследване сочи, че 90% от интервюираните лесбийки са били обект на вербална агресия от страна на партньорките си в предходните 12 месеца и 31% свидетелстват за поне един акт на физическо насилие над тях¹³². Проучване от 1991 г. показва, че насилието във връзките между хомосексуални мъже се среща два пъти по-често, отколкото при

хетеросексуалните¹³³. Авторите на проучването – двама хомосексуалисти – пишат: „хомосексуалната общност трябва да признае, че богатите бели, „политически коректни“ хомосексуалисти бият партньорите си“¹³⁴.

В изследване на Съвета по СПИН в Ню Саут Уелс, Австралия, се подчертава: „Оказва се, че домашното насилие е третият тежък здравословен проблем при гейовете след ХИВ/СПИН и употребата на наркотици.“¹³⁵ Дори специализираните медии за хомосексуалисти изтъкват този проблем. Например в проекта срещу насилието в Ню Саут Уелс хомосексуалистите се предупреждават за „опасността от насилие, упражнявано от членове на тяхната общност“. Споменава се също „серия от атаки на гейове срещу гейове на ул. „Оксфорд“ в Сидни“. Говорителят на проекта допълва, че освен за насилието в самата общност „трябва да се подготвим и за насилие, произтичащо от общността навън“, и че такива случаи трябва да се удостоверяват¹³⁶.

18. Патологията на половата дезориентация увеличава риска от заразни болести и вероятността за влошаване на здравето.

Съществува широк спектър от болести, свързани с хомосексуалния начин на живот. Не на последно място сред тях е ХИВ/СПИН. Този начин на живот е високо рисков и води до множество здравословни проблеми. Основните опасности, свързани с хомосексуализма, произтичат от рецептивния анален секс и безразборната смяна на партньорите (т. нар. промискуитет). Аналният секс по-конкретно прави участниците податливи на заразяване с ХИВ/СПИН. Предаден чрез телесните секрети, вирусът се разпространява в тялото чрез кръвообращението. Ануството е по-податлив на разкъсване по време на полов акт, като по този начин кръвта става уязвима за вируса, ако проникналата секреция го съдържа. При хомосексуалистите смяната на партньорите е много по-честа от средното ниво. Габриел Ротело, хомосексуален автор, пише: „Хомосексуалната освободеност беше основана върху... сексуалното братство на промискуитета и всяко негово изоставяне означаваше неимоверно предателство към общността.“¹³⁷ Много проучвания показват как тази нагласа се отразява в хомосексуалната практика. Рекламната кампания на Грим Рийпър от 80-те години на ХХ в. направи ясна нуждата от „безопасен секс“, като доведе до намаляване на хомосексуалните партньори за един месец от 6 на 4. Американският център за контрол над болестите отчита, че: „от 1994 до 1997 г. процентът на мъжете хомосексуалисти, признаващи, че имат множество партньори и правят секс без предпазни средства, се е увеличил от 23,6 на 33,3“¹³⁸. Практикуването на анален секс без да се използват презервативи се разраства. Съществува общност сред австралийските хомосексуалисти, в която се говори за „преследване на буболечката“ и „даване на подарък“. Тези хора проявяват солидарност с други хомосексуалисти, заразени с ХИВ/СПИН, които, водени от изкривена доброжелателност, искат да го предадат¹³⁹.

Стилтът на живот, който включва патологията на половата дезориентация, предизвиква увеличаване на случаите и при други физически болести. Например заболявания като рак на ануса, вирус на простия херпес, човешки папиломен вирус, микроспоридия, гонорея, вирусен хепатит В и С са често срещани сред хомосексуалните мъже. Тези болести са много по-малко разпространени сред хетеросексуалните мъже. Сифилисът, въпреки че се среща и при хетеросексуалните мъже, е далеч по-чест при хомосексуалните¹⁴⁰. Аналният полов акт води до по-голямо разпространение на хемороиди, анални фисури, анаоректални травми и изключително висок процент на паразитните инфекции¹⁴¹. Мъже, които имат ХИВ, са 90% по-податливи от останалите хора на заболяването рак на ануса¹⁴². Лесбийките също са по-уязвими за определени болести в сравнение с хетеросексуалните жени. Бактериалната вагиноза, хепатитът В и С, злоупотребата с алкохол и използването на венозни наркотици са значително по-чести сред лесбийките¹⁴³. Според едно проучване на лесбийки 30% са имали бактериална вагиноза, която е свързана с висок риск от възпаление на

маточните тръби и други инфекции, предавани по полов път¹⁴⁴. Две независими изследвания показват, че лесбийките са три пъти по-податливи на рак на гърдата, отколкото хетеросексуалните жени¹⁴⁵.

Високата склонност към тези физически болести е съпътствана с повишен риск от емоционални или психически болести сред хомосексуалистите. Лесбийките са повече от два пъти по-податливи на затлъстяване и наднормено тегло от хетеросексуалните жени¹⁴⁶.

Според резултатите на друго проучване повече от 15% от мъжете хомосексуалисти или бисексуалисти са страдали от анорексия, булимия, склонност към преяждане или най-малкото от някои симптоми на тези разстройства в сравнение с хетеросексуалните мъже, при които процентът е под 5¹⁴⁷. Вероятно голямото значение на младоликостта, формата на тялото и изобщо външния вид за много хомосексуалисти води до високи нива на разстройства в храненето чрез опасни хранителни режими. Страстта, която хомосексуалистите изпитват към тялото на партньора си, създава една мъжка субкултура, особено чувствителна към формите на тялото. Изглежда това е причината за все по-честите случаи на разстройства в храненето сред мъжете с полова дезориентация.

И накрая, анализ на Института за изследване на качеството на живота в Калифорния при проучване на 2272 възрастни показва, че хомосексуалистите, както и хората, които са хетеросексуални,

но са имали бисексуални и хомосексуални преживявания, са с по-високо ниво на психически дистрес от онези, които са изцяло хетеросексуални¹⁴⁸.

Голяма победа за хомосексуалното движение е отклоняването на вниманието от хомосексуалното поведение и практика и фокусирането му върху по-неутрални области като „права“ и „дискриминация“. Всичко това е според предварителния план. Както пише в един влиятелен наръчник за хомосексуални активисти: „Обществото не бива да бъде шокирано и отвратено от преждевременното излагане на самото хомосексуално поведение.“¹⁴⁹

Или, по думите на един австралийски хомосексуален активист: „Най-голямата победа на гей движението през последното десетилетие е, че то пренасочва дебата от поведение към идентичност, като по този начин поставя опонентите си в такава позиция, сякаш те атакуват по-скоро гражданските права на хомосексуалистите, отколкото тяхното специфично и (както те го виждат) антисоциално поведение.“¹⁵⁰

19. Патологията на половата дезориентация намалява очакваната продължителност на живота.

Има много висок риск от смъртност, свързан с patologiaта на половата дезориентация. Фактите показват, че продължителността на живота при хомосексуалистите е по-ниска, отколкото при останалите. Според скандинавско проучване брачният живот на хомосексуалистите и лесбийките е с 24 години по-кратък, отколкото при хетеросексуалните двойки. В Дания през 12-те години след 1990-а средната продължителност на живота при хетеросексуалните мъже е била 74 години, докато при 561 мъже с хомосексуални партньори, починали през същия период, тази продължителност е била 51 години. Омъжените жени живеят средно до 78 години, докато девет лесбийки са починали на средна възраст от 56 години. В Норвегия цифрите са подобни – продължителността на живота при женените хетеросексуални мъже е средно 77 години, а при 31 хомосексуалисти – 52 години; при хетеросексуалните жени – 81 години, докато при шест лесбийки е 56 години¹⁵¹. В един от централните райони на Канада продължителността на живота при 20-годишни хомосексуални и бисексуални мъже се очаква да бъде с от 8 до 20 години по-ниска от тази при останалите мъже. Ако същите нива на смъртност се запазят, предвиждаме, че около половината от хомосексуалните и бисексуалните мъже, които в момента са на 20 години, няма да достигнат 65-ия си рожден ден. Дори според най-оптимистичните предположения хомосексуалните и бисексуалните мъже в този градски център сега имат очаквана продължителност на живота, подобна на тази при всички мъже в Канада през 1871 г.¹⁵². Безразборната смяна на партньорите, заразяването със СПИН и други болести скъсяват до 20 години живота на сексуално активните мъже с патологична дезориентация на пола. Както обобщава един автор: „При по-голямата част от хомосексуалните мъже и при значителна част от хомосексуалните жени – дори независимо от смъртоносната епидемия на СПИН – възприетото от тях сексуално поведение е обсебващо, психопатологично и разрушително за тялото им.“¹⁵³

20. Патологичната полова дезориентация е предотвратима и лечима.

Мнозина са изоставили хомосексуалния начин на живот – възстановяването наистина е възможно. Въпреки че процесът е бавен и труден, същинско изцеление и освобождаване са възможни, както показва опитът на хиляди хора, страдали от патологична дезориентация на пола. Подобно на всички сексуални зависимости, и тук за освобождаването са нужни много усилия, но то е постижимо. Не само половите взаимоотношения могат да се прекъснат, а и мнозина са открили, че дори ориентацията или склонността към хомосексуализъм могат да бъдат ограничени или напълно елиминирани¹⁵⁴. Убедителни доказателства, че промяна е възможна, сочи проф. д-р Робърт Шпицър в изследването си под заглавие: „Могат ли мъжете хомосексуалисти и лесбийките да променят сексуалната си ориентация?“¹⁵⁵. Самият Шпицър е бил начело на работната група, която през 1973 г. премахва хомосексуализма от списъка на психичните разстройства, приет от Американската психиатрична асоциация, като се позовава на заключението, че състоянието на хомосексуалистите е нормално и непроменимо. Но онези от тях, които са успели да се променят, призовават Шпицър да изследва автентичността на процеса при тях и той се съгласява. При изследването се избираат 200 участници, които отговарят на две условия: преживели са хомосексуални увлечения, продължили много години, и след приложена терапия тези тенденции са намалели с най-малко десет точки за период от пет години:

• 143 мъже (на средна възраст 42 г.) и 57 жени (на средна възраст 44 г.) участват в проучването.

- 21% от мъжете и 18% от жените са били женени преди началото на терапията.
- 85% от мъжете и 61% от жените са изпитвали привличане към същия пол като тийнейджъри.
- 62% от мъжете и 42% от жените не са имали влечение към другия пол в юношеските си години.
- 13% от мъжете и 4% от жените никога не са участвали доброволно в хомосексуален акт.
- 34% от мъжете и 2% от жените са имали хомосексуална връзка с повече от 50 партньори.
- 53% от мъжете и 33% от жените не са участвали доброволно в хетеросексуален акт преди терапията.

Лечението на тези хора не е било еднотипно, а е включвало различни комбинации от работа в група, индивидуални консултации и наставничество в различни ситуации. Д-р Шпицър пише в своето заключение: "Много пациенти, предварително информирани, че е възможно да останат разочаровани, ако терапията не е успешна, могат съзнателно да изберат да положат усилия, така че да развият хетеросексуалния си потенциал и да сведат до минимум нежеланото хомосексуално привличане, което изпитват."

"Ако изследването не беше безпристрастно и обективно, можеше да се очаква, че много от участниците ще съобщят за пълна или почти пълна промяна в цялостната си сексуална ориентация [след започване на лечението]. Но само 11% от мъжете и 37% от жените постигат това. Можеше също така да се очаква мнозина от участниците да потвърдят, че е настъпила бърза промяна в сексуалните им чувства след началото на терапията. В действителност те свидетелстват, че са били нужни средно цели две години, преди да забележат промяна в сексуалните си чувства... Промяната в сексуалната ориентация трябва да се разглежда като сложен процес, който продължава дълго."¹⁵⁶

Много други специалисти също са съгласни, че "различните форми на терапия, консултиране и насочване могат да помогнат да се промени хомосексуалната ориентация – в повечето случаи поне отчасти, а в малък брой от тях – дълбоко и радикално"¹⁵⁷. Факторите, които трябва да се вземат предвид в процеса на трансформацията, са родителските и други значими влияния върху формирането на половата самоличност, сексуално насилие, първото сексуално преживяване, когнитивната терапия за нежелани сексуални модели на поведение, признаване и изцеление на емоционалната болка, прощаване на хората, допринесли за състоянието. Психичните, емоционалните, волевите, духовните и физическите аспекти на нарушената сексуалност трябва да бъдат разглеждани поотделно и заедно като част от цялостния оздравителен процес.

Един уважаван изследовател и психиатър пише: "Ако в лечението има значително самопознание, прошка и духовен елемент... откриваме, че емоционалната болка, причинена от привличането към същия пол, може да бъде излекувана... вътрешната празнота може да бъде запълнена, самотата - изцелена и увереността - укрепена. Човекът вече не изпитва гняв към баща си или връстниците си за това, че не са изградили у него увереност като мъж или дори са я разрушили. Напротив, той започва да оценява, че неговите дарби и самоличност като мъж са много ценни, дадени са му от Бога и са предназначени за определена мисия в живота."¹⁵⁸ Според едно проучване на 189 мъже, привлечени от същия пол и търсещи промяна в сексуалната си ориентация, основната причина те да желаят тази промяна е стремежът им да бъдат изцелени от емоционалните рани, които според тях първоначално са довели до състоянието им. В духовен план желанието им да имат семейство и да са способни на несексуални взаимоотношения с други мъже са сред важните причини те да искат да се променят. Само 3% посочват външен натиск като основна причина¹⁵⁹.

При много хора не се налага интензивно лечение. Проведени преди няколко години изследвания показват значителен спад на хомосексуалната или бисексуалната самоидентификация в началото на зрялата възраст. Най-забележимият спад е след 18 години. Много специалисти отбелязват ролята на модните тенденции и натиска към младите хора да се възприемат като хомосексуални за известно време, но това се променя с достигане на зрелостта. Патологичната полова дезориентация е много по-вероятна, докато хората са млади и уязвими. Например по време на обучението в университет има много високо ниво на привличане към същия пол¹⁶⁰. Едно проучване показва как момичетата, които учат в колеж, се променят по-често от всяка друга социална група, като изпитват привличане към другия, към същия и към двата пола¹⁶¹. Това потвърждава, че ориентацията до голяма степен е базирана на личен избор или зависи от средата.

Д-р Сатиноувър провежда обширно изследване, което показва, че тласъкът към хомосексуализъм (най-често изявен по време на юношеството) от само себе си намалява с течение на времето и накрая изчезва, стига да не бъде подкрепен и насърчен. "Истината е, че от 1994 г. насам – в рамките на десет години - съществуват солидни епидемиологични доказателства, сега напълно потвърдени и препотвърдени, че най-честата и естествена посока за един млад човек, който развива "хомосексуална идентичност", е тя от само себе си да изчезне, стига този процес да не бъде разколебан или осушен от външни фактори."¹⁶²

В Австралия има много примери за хора, които променят сексуалната си ориентация или отношенията си с хора от същия пол. Четири книги са написани от австралийски автори, които описват подробно пътя - техен или на други хора - за излизане от хомосексуализма или лесбийството¹⁶³. Организации, създадени за подпомагане на хората, които се борят да преодолеят увлечението си по същия пол и да променят ориентацията си на хетеросексуална, има в Брисбейн, Сидни, Канбера, Мелбърн и Пърт. Те се ръководят от мъже и жени, които са преживели прехода от хомосексуализъм или други форми на полова дезориентация към хетеросексуална нагласа¹⁶⁴.

Макар че е възможно да настъпи съществена промяна в нагласата, ориентацията, сексуалното желание и поведение, преобразеният човек все още може да се сблъсква с изкушения и пристъпи на желание, тъй като пасивните нервни връзки, изградени преди в мозъка, не са елиминирани. Тези прояви трябва да бъдат подчинени на новите му избори и реалността, в която вече живее. Това не е повод за обвинения, че няма промяна, тъй като истинската сила се изразява в начина, по който човек контролира личните си слабости и се издига над тях. Патологичната полова дезориентация, както повечето други патологии, е лечима с течение на времето.

21. Патологичната полова дезориентация насърчава сексуалната и психологическата експлоатация на деца.

Децата са изложени на най-голям риск, когато растат в среда, различна от естествената семейна единица. Изследванията по този въпрос са съвсем ясни. Децата се развиват най- добре по всеки показател, когато са отгледани в семейство с двама омъжени родители – майка и баща. Тъжната истина е, че хомосексуалната злоупотреба с деца е многократно по-висока от хетеросексуалната. Трябва да се подчертае, че повечето хомосексуалисти не злоупотребяват с деца и не са педофили, но все пак значителен брой от тях го правят. Изследване на двама хомосексуални автори показва, четири четвърти от хомосексуалистите са имали секс с момчета между 16 и 19 години или по-малки¹⁶⁵. Коалиция от хомосексуални групи още през 1972 г. иска промяна на законите за възрастта на

съгласие при полов акт, като твърди, че деца от 8 години нагоре са в правото си да решават дали да имат сексуални отношения с възрастни¹⁶⁶.

В масовите "хетеросексуални" порнографски издания като сп. „Плейбой“ прикрито се прилагат педофилски тактики. Често това става доста незабелязано. За разлика от тях, хомосексуалните публикации невинаги са толкова дискретни. Например рисунка на момче скаут е официалният талисман, който украсява „Жаргона на кралицата“ – речник на езика на хомосексуалистите, написан от антрополога Брус Роджърс. Този ключов речник на хомосексуалното движение е преиздаден през 1979г. под заглавието „Говорът на гейовете“. Съдържа 12 000 думи- от тях 254 описват секс с момчета, които най-общо са наричани "пиле". Ето някои примери за това, как се борави с „пиле“: "готов да се цепне", "осуби няколко пера", "вечеря от пиле", "заклано пиле" и т.н. А изразът „момче скаут - царица“ се определя като "някой, който се преструва, че спи и хърка, докато ругае"¹⁶⁷.

Рекламите в популярното хетерофобно списание „Застъпникът“ са значително по-малко дискретни от цитираните примери. Годици наред там редовно се появява на цяла страница реклама на „Кукла момче, в която може да се прониква“: "Предлага се в три провокативни пози. Изберете модела, който ще задоволи всички ваши нужди..."¹⁶⁸

В преглед на литературата за сексуално насилие над деца, публикуван в медицински и психологически списания, се стига до заключението, че между 25 и 40% от всички удостоверени насилния над деца са хомосексуални¹⁶⁹. Също така при допитване между 4340 възрастни, проведено от Института за изследване на семейството в САЩ, се установява, че около една трета от тези, които казват, че са били жертва на сексуално издевателство, са били хомосексуално насилвани. Други анкети достигат до сходни резултати¹⁷⁰. Освен това хомосексуалните педофили малтретират много повече деца, отколкото хетеросексуалните (150 към 20)¹⁷¹.

Друг важен въпрос е как се справят децата, израснали в хомосексуални семейства. Психологът д-р Джоузеф Николози отделя много време, за да изследва този проблем. Той твърди, че децата, отгледани от хомосексуалисти, са травмирани емоционално и социално. По неговите думи децата са силно повлияни от поведението на родителите си. Например деца на пушачи често стават пушачи. "Хомосексуализмът - пише Николози - е преди всичко проблем на идентичността, а не сексуален проблем и се корени в детството. Процесът започва, когато детето осъзнае, че светът е разделен на мъже и жени и че то не се чувства подготвено да се възприеме като мъж. Баща му не успява да го насърчи достатъчно да има самоличност на човек от мъжки пол. Поради това, че момчето не се вижда изцяло като част от мъжкия пол, то не е подготвено психологически да изпитва хетеросексуално привличане. За да бъде привлечен от жена, мъжът трябва да се чувства достатъчно мъжествен. Изправен пред това затруднение, той навлиза в един свят на фантазии и отрича императива да бъде или мъж, или жена."¹⁷² Липсата на добър модел за подражание създава други проблеми, особено за млади мъже, които са склонни към фантазии и се влияят от образите на жени, публикувани в популярните развлекателни медии и в порнографските издания. Как мъж, отгледан от двама мъже, ще разбере как да се отнася към жена? Или как мъж, отгледан от две жени, ще разбере как да се отнася към мъжете? Все пак "Бийтълс" не са прави: любовта не е всичко, от което имаме нужда, понякога става дума за родителство. Както сочат двама специалисти по семейни въпроси: "Двете най-любещи майки на света не могат да бъдат баща на малко момченце. Любовта не може да помогне на майките да научат малкото момче как да бъде мъж. Също така двамата най-любещи мъже не могат да бъдат майка на никое дете."¹⁷³

първия си менструален цикъл или да преодолее неловкостта да избере първия си сутин? Такава ситуация може да изглежда забавна в телевизионен сериал, но не е много добра като реален житейски факт за младото момиче."¹⁷⁴

Една жена, отгледана от лесбийки, организира програма за подкрепа и възстановяване на хора, излизащи от хетерофобен или хомосексуален начин на живот, и за техните семейства. Ето какво пише тя: "Осъзнавам, че според хомосексуалистите те могат да предложат на едно дете любовта и подкрепата, която и много хетеросексуални семейства не са в състояние да дадат, но знам какво означава това. Познато ми е какво е да си сочен с пръст и да живееш в срам. В продължение на години се борих с мисълта, че може да си хомосексуалист. Хората казват: "Каквато майката, такава и дъщерята." Повечето от нас се впускат в безразборен секс, за да докажат, че са хетеросексуални."¹⁷⁵

Друга жена споделя как е била отгледана от двама мъже, страдащи от патологична дезориентация на пола: "От 40-годишния си опит мога да ви кажа, че макар баща ми да ме обичаше, неговата хомосексуална ориентация навреди на способността ми да се отнасям към живота по здравословен начин. Моят хомосексуален дом забави растежа ми като личност и като жена, да не говорим за разрушителното въздействие на наркотиците и алкохола върху детското ми развитие в продължение на 16 години. Прекарах първите 20 години от живота си в семейство, което почти ме унищожи, и следващите 20 години – като анализирах себе си и бях анализирана от други, за да осмисля преживяното. В крайна сметка мога да кажа със сигурност, че бях много обичана от баща си. Но неговата любов сама по себе си не беше способна да ми даде основата, от която се нуждаех, за да израсна като уверена млада жена... Дватама с баща ми сме се връщали назад към миналото и сме обсъждали темата за хомосексуалното родителство. С голямо разкаяние той се съгласява, че хомосексуалният начин на живот, независимо колко е консервативен, не е здравословен за децата. Дватама сме единодушни: хомосексуализмът и отглеждането на здрави деца са взаимно несъвместими."¹⁷⁶

Замислете се над трагичния случай на едно дванадесетгодишно момче от Мелбърн, което пет път ибяга от къщи. И каква е причината? Отказва да живее с майка си и нейната партньорка лесбийка. На бащата многократно е отказван достъп до детето, в резултат на което то заплашва, че ще се самоубие¹⁷⁷.

И накрая ще цитираме още едно лично свидетелство в тази област. Майка лесбийка публично изразява съжаление, че е родила три деца чрез изкуствено оплождане. Тази жена от Нова Зеландия споделя, че "сега е в процес да стане хетеросексуална", но е имала драматична връзка с любовницата си, която в крайна сметка се е разпаднала. Нейните коментари си струва да се отбележат: "Сега осъзнавам, че лиших децата си от правото им на баща, и виждам болката по лицата им всеки ден... Вярвам, че децата трябва да имат най-добрите възможности в живота. И най-добрият начин те да придобият балансиран възглед затова, какво е нормално, е да растат с хетеросексуални родители."¹⁷⁸

Децата имат нужда да видят как общуват мъжете и жените. Една хомосексуална или лесбийска връзка не може да предостави този модел за подражание. Но интересите на детето са последното нещо, което има значение в този дебат. Днес всеки отстоява своите „права“, но малцина осъзнават, че правата трябва да бъдат уравнивостени с отговорности.

Мъжествеността и женствеността би трябвало да се почитат и отстояват, не да се отричат и омаловажават. Опитите на феминистите и новите андрогинисти да внушат, че полът е понятие, измислено от обществото, затова - неустановено и променливо, социално понятие, не са основани на факти и трябва да бъдат отхвърлени.

Макар че има редки случаи на вродена полова неопределеност, това не би трябвало да ни заслепява за реалността по отношение на пола: като хора ние се раждаме или мъже, или жени и тези полови различия са важни за човека и за обществото. Онези, които се борят с патологична обърканост или дезориентация на пола, заслужават уважение и състрадание.

Затова е важно да има лесно достъпна помощ и терапия за хората, които страдат от такива състояния. Като се има предвид колко важни са двата пола, е задължително да се насърчават хетеросексуалният брак и израстването на децата в тяхното биологично семейство с двама родители. Данните показват ясно, че тези две институции предоставят най-добрата среда за отделния човек, за обществото и за децата.

Институциите на брака и семейството са оцелели срещу много нападения в продължение на хилядолетия. Въпреки това, за да се запазят те, е нужна постоянна съпротива срещу всички, които се стремят да променят значението на тези две безценни институции или да ги разрушат. Важно е обществото да устоява срещу опитите на онези, които искат да унищожат пола и да погубят брака и нормалното семейство.

За да се разсее настоящото объркване по въпросите, свързани с пола, за да се възстанови правилното разбиране и оценяване на мъжкото и женското начало, както и да се опазят децата от вредни въздействия, предлагаме следната **програма като ръководство за съвременните политици:**

1. Признаването на мъжкия и женския пол и утвърждаването на техните различия и взаимно допълване да бъдат в основата на държавната политика като цяло.

2. Равното достойнство и ценност на мъжете и жените да бъдат напълно възприети, но не за сметка на неповторимостта и различията между половете.

3. Брачната институция да бъде запазена завинаги като доброволен съюз между един мъж и една жена за цял живот.

4. Бракът да бъде признат като градивен елемент на семейството, а то - като градивен елемент на нацията. Здравите семейни взаимоотношения да се приемат като най-ценен социален капитал. Бракът и семейството да бъдат насърчавани от държавата и гражданското общество за доброто на всички. Другите видове взаимоотношения не предлагат на обществото същата морална и социална полза, както хетеросексуалният брак и семейство.

5. Социалната политика целенасочено да утвърждава и подкрепя брака и семейството и да не поддържа медийното разпространение на сексуални забавления и порнография, които допринасят за разрушаването на брака.

6. Приеманите закони, данъчна политика и други обществени инициативи да имат като свой приоритет брачния и семейния живот.

7. Семейните помощи да бъдат запазени за действителни семейства, не за алтернативни начини на живот. Тези помощи трябва да се възприемат не като дискриминация срещу хората, които страдат от патологична дезориентация на пола, а като насърчение за клетките, които сплотяват обществото.

8. Родителството да се разбира и определя като допълващи се роли на майка и баща.

9. Да се вземат мерки за подобряване на образованието на момчетата, включително активно назначаване на учители мъже, които да служат като модел за подражание на момчетата.

10. Програми за насочване на момчетата, утвърждаване на мъжкото начало в тях, за подкрепа на прехода им към мъжка зрялост да

се приемат, насърчават и финансират от държавните органи и обществото като цяло.

11. Програми за насочване на момичетата, утвърждаване на женското начало в тях, за подкрепа на прехода им към женска зрялост да се приемат, насърчават и финансират от държавните органи и обществото като цяло.

12. Майчинството и бащинството да бъдат признати като ценна социална институция с нужната подкрепа и защита както от закона, така и от правителствената политика.

13. Да бъде признато основното право на децата да познават своите биологични майка и баща и да общуват с тях.

14. Достъпът до осиновяване и до спомагателни репродуктивни технологии като инвитро да се ограничи до хетеросексуалните двойки, тъй като основно право на детето е да има майка и баща.

15. Хомосексуалните граждански съюзи и регистрирани съжителства да не бъдат признати.

16. Хомосексуалните отношения да не получават същия статут като хетеросексуалния брак.

17. Училищата да бъдат защитени, за да не могат да се използват като канал за насърчаване на хомосексуалния начин на живот.

18. Обществените финанси да не се използват за насърчаване на хомосексуалния начин на живот, тъй като това ще доведе до повече случаи на патологична дезориентация на пола.

19. Държавата да финансира програми и мрежи за подкрепа на хора, желаещи да преодолеят патологичната си полова дезориентация.

20. Да се приеме, че хомосексуалистите като личности трябва да имат същите права като останалите, но хомосексуалните връзки не могат да бъдат признати социално или юридически, тъй като това ще доведе до нарастване на патологичната дезориентация на пола в обществото като цяло и ще подкопае уникалния статут на брака.

1. През 2006 г. в 87% от семействата със самотен родител и деца под 15 години този родител е майка. Виж Australian Social Trends, 2007: One Parent Families. Canberra, Australian Bureau of Statistics, 2007.
2. Виж точка 15.
3. Например един учен от университета в Масачузетс обобщава, че "досега са описани най-малко 100 различия между мъжкия и женския мозък". Quoted by Gurian, M., K. Stevens. *The Mind of Boys*. San Francisco, Jossey-Bass, 2005, p. 46.
4. Твърдението за вродените различия между половете, разбира се, не отрича, че освен природата влияние оказва и възпитанието. Въздействието на средата съвместно играе роля във всичко това. Например ранна възраст изразът на пола при човека (мъжественост или женственост) зависи както от вътрешните природни инстинкти, така и от социалните и културните влияния. Ето 7.
8. Виж например O'Leary, D. *The Gender Agenda*. Lafayette, LA, Vita Issues Press, 1997.
6. Carlson, A. *Family Questions*. New Brunswick, New Jersey, Transaction Books, 1988, p. 44.
9. Bradford Wilcox, W. *Reconcilable Differences*. - Touchstone, November 2005.
10. Ibid.
11. Една от най-ранните статии, посветена на недостатъците в образованието и последиците за момчетата, е Francis, B. *Equal Opportunity: The Anti-Sexist Mythology*. - Quadrant, April 1979.
12. Виж например Sax, L. *Why Gender Matters: What Parents and Teachers Need to Know about the Emerging Science of Sex Differences*. Broadway, 2006.
13. Baron-Cohen, S. *The Essential Difference*. New York, Basic Books, 2004. Виж също Rhoads, St. Op. cit.
14. Gurian, M. *Boys and Girls Learn Differently!* San Francisco, Jossey-Bass, 2002. Виж също Gurian, M., K. Stevens. *The Minds of Boys: Saving Our Sons From Falling Behind in School and Life*. San Francisco, Jossey-Bass, 2005.
15. Canberra, House of Representatives. Standing Committee on Education and Training. *Boys Getting it Right*. October 2002.
16. Виж например West, P. *Single-Sex is Best (Sometimes)*. November 2006. – In: <<http://www.onlineopinion.com.au/view.asp?article=5119>>.
17. Виж две важни книги на австралийския експерт по образованието Кевин Донъли – Donnelly, K. *Why Our Schools are Failing*. Sydney, Duffy and Snellgrove, 2004; Donnelly, K. *Dumbing Down*. Melbourne, Hardie Grant, 2007.
18. Goward, P. *The Crisis of Masculinity – is there the need for a men's movement?* Speech delivered by the Federal Sex Discrimination Commissioner. – In: *Oz Prospects Lecture Series*. State Library of Victoria, 20 April 2004.
19. Gurian, M., K. Stevens, Op. cit., pp. 46, 52.
20. O'Brien, S. *Male Teachers Rule*. - *The Herald Sun*, 1 August 2007, p. 9.
21. Трябва да се отбележи, че много малък процент от хората попадат в една категория са доста различни. Имам предвид състоянието на среден генетичен пол, където вследствие на генетични аномалии се получават сексуално объркане – човек има гениталии на двата пола, хромозомен дисбаланс, например допълнителна полов хромозома и т.н. Това може да се случи при вродена надбъбречна хиперплазия, синдром на Търнър, синдром на Клайнфелтъри синдром на андрогенна танечувствителност. Състоянието на среден пол (интерсексуализъм) е най-често вродено, докато необичайно ниските стойности на съответствие при еднородни близнаци (с еднакви генетични пренатална среда) показват, че причините за хомосексуализма най-вече са постнатални, т.е. появяват се след раждането.
22. Виж например, O'Leary, D. Op. cit. Виж също Whitehead, N., Br. *Whitehead. My Genes Made Me Do It! A Scientific Look at Sexual Orientation*. Lafayette, LA., Huntington House, 1999.
23. Виж рецензията на Франк Йорк за книгата Rhoads, St. *Taking Sex Differences Seriously*. – In: <<http://www.narth.com/docs/uvaprof.html>>.
24. Colapinto, J. *As Nature Made Him: The Boy who was Raised as a Girl*. Harper Collins, 2000.
25. Makkai, E. *The Sex-Change Charade*. 11 January 2003. - In: <http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=30442>.
26. Richards, R. *The Liaison Legacy*. - *Tennis Magazine*, March 1999, 31-32.
27. Ibid.
28. Makkai, E. Op. cit.
29. Виж например Blankenhorn, D. *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem*. New York, Basic Books, 1995; Horn, W., T. Sylvester. *Father Facts*. 5th ed. Gaithersburg, MD, National Fatherhood Initiative, 2007.
30. Виж Marsh, W. et al. *Fathers in Families*. Wollongong, NSW, Fatherhood Foundation, 2005.
31. Carlton Abrams, D. *Father Nature: The Making of a Modern Dad*. - *Psychology Today*, March/April 2002, 38-47.
32. Виж например Christensen, Br., ed. *When Families Fail... The Social Costs*. Lanham, MD, The University Press of America, 1991; Waite, L., M. Gallagher. *The Case for Marriage*. New York, Doubleday, 2000.
33. Muehlenberg, B. *The Case for the Two-Parent Family*. Melbourne, 2007; Muehlenberg, B., W. Doherty et al. *Twenty-One Reasons Why Marriage Matters*. Wollongong, NSW, National Marriage Coalition, 2004.
34. Виж например много богатата информация и факти по този въпрос в Добсън, Дж. *Да отгледаш момчета*. С., Нов човек, 2004.
35. Smith, J. *The Importance of Two-Parent Families*. A talk given to the Australian Family Association National Conference in Melbourne, 7 July 1994.
36. За добросъвременно обобщение на някои от доказателствата виж Manne, A. *Motherhood*. Allen & Unwin, 2005.
37. Shettles, L. *How to Choose the Sex of Your Baby*. New York, Main Street Books, 1996.
38. Bowlby, J. *Maternal Care and Mental Health*. World Health Organization, 1951.
39. Bowlby, J. *Attachment and Loss*. New York, Basic Books, 1973.
40. Виж например Lucas, A. et al. *Breast milk and subsequent intelligence quotient in children born preterm*. - *The Lancet*, vol. 339, 1 Feb. 1999, p. 261.
41. Nelson, D. *Newborns: When Formula is Necessary*. – In: <<http://www.justthiv.com/new-borns.html>>.
42. Fraiberg, S. *Every Child's Birthright: In Defence of Mothering*. New York, Basic Books, 1978.
43. Виж Carlton Abrams, D. Op. cit.
44. Ibid.
45. May, W. *Marriage and the Complementarity of Male and Female*. – In: <www.christendom-awake.org/pages/may/may.html>.
46. York, Fr. *Gender Differences Are Real*. – In: <<http://www.narth.com/docs/york.html>>.
47. Crittenden, D. *What Our Mothers Didn't Tell Us*. Touchstone, 1999, p. 46.
48. Виж например Stanton, G. *Why Marriage Matters*. Pinon Press, 1997; O'Neill, R. *Does Marriage Matter?* London, Civitas, 2004.
49. Muehlenberg, B. *The Benefits of Marriage*. Melbourne, 2007.
50. Blankenhorn, D. *The Future of Marriage*. New York, Encounter Books, 2007, p. 145.
51. Horin, A. *For Better or Worse*. - *Sydney Morning Herald*, 21 July 2007. – In: <<http://www.smh.com.au/articles/2007/07/20/1184560040302.html>>.
52. Births, Australia, 2005. Australian Bureau of Statistics. Publication 3301.0. – In: <<http://www.abs.gov.au/AUSSTATS/abs@;nsf/productsbyCatalogue/FF9E15176D6887D8CA2568A9001393B2?OpenDocument>>.
53. Australia's fertility rate: trends and issues. Res. FaCS. Sheet No. 9. Department of Family and Community Services, February, 2001. – In: <[http://www.facs.gov.au/internet/facsinternet.nsf/VIA/ResFaCSsheets/\\$File/FacsSheet9.pdf](http://www.facs.gov.au/internet/facsinternet.nsf/VIA/ResFaCSsheets/$File/FacsSheet9.pdf)>.
54. Birrell, B., V. Rapson, Cl. Hourigan. *Men and Women Apart: Partnering in Australia*. Melbourne, Australian Family Association and Centre for Population and Urban Research, 2004, p. 65
55. Carlson, A. *Conjugal America*. New Brunswick, NJ, Transaction Publishers, 2007, p. 51.
56. Ibid.
57. Gallagher, M. *The Abolition of Marriage*. Washington, DC, Regnery Publishing, 1996, 137-138.
58. Locke, J. *Two Treatises of Government*. Cambridge, CUP, 1698, 1965, p. 319.
59. Unwin, J. D. *Monogamy as a Condition of Social Energy*. - *The Hibbert Journal*, 1927, № 25, pp. 662, 663.
60. Blankenhorn, D. *The Future of Marriage*, p. 102.
61. Moynihan, D. P. *The Negro Family: The Case for National Action*. Washington, DC, Office of Policy Planning and Research, United States Department of Labor, March 1965.
62. Muehlenberg, B., W. Doherty et al. Op. cit.
63. McWhirter, D. P., A.M. Maddison. *The Male Couple: How Relationships Develop*. Englewood Cliffs, NJ, Prentice-Hall, 1984. Quoted by Dean Byrd, A.
64. Michael, R., J. Gagnon, E. Laumann, G. Kolata. *Sex in America: A Definitive Survey*. Boston, Little, Brown and Company, 1994.
65. Andrews, K., ed. *To Have and To Hold*. Canberra, House of Representatives Standing Committee on Legal and Constitutional Affairs, 1998, p. 16.
6. Aspin, Cl. et al. *Melbourne Gay Community Periodic Survey, 2000*. Sydney, National Centre in HIV Social Research, 2000.
67. Zablotka, I. et al. *Gay Community Periodic Survey*. Sydney, National Centre in HIV Social Research, 2007, 14-15.
68. Lerman, R. *Marriage and the Economic Well-Being of Families with Children: A Review of the Literature*. July 2002, p. 27. – In: <http://www.urban.org/UploadedPDF/410541_LitReview.pdf>.
69. Gunther, D., M. Zavodny. *Is the male marriage premium due to selection?* - *Journal of Population Economics*, 2002, № 14, 313-328.
70. *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions From The Social Sciences*. Institute for American Values, 2002, p. 10.
71. Lerman, R. Op. cit.
72. Andrews, K., ed. Op. cit., p. 50.
73. Peterson, R. *A Re-Evaluation of the Economic Consequences of Divorce*. - *American Sociological Review*, 1996, № 61, 528-536.
74. *Divorce shrinks income*. - *The Herald Sun*, 6 April 2005, p. 29.
75. Amato, P. *The Impact of Family Formation Change on the Cognitive, Social, and Emotional Well-Being of the Next Generation*. *The Future of Children*, 15 (2), 2005, Fall, 75-96, p. 89.
76. Rubenstein, E. *Family Values and Growth*. - *National Review*, 5 October 1992.
77. Quoted by Pirrie, M. *Child Abuse Law Alert*. - *The Herald Sun*, 28 August 1993, p. 1.
78. Книгите на Джудит Уолърстийн са особено важни тук: Wallerstein, J., J. Kelly. *Surviving the Breakup: How Children and Parents Cope with Divorce*. New York, Basic Books, 1980; Wallerstein, J. S. *Blakeslee. Second Chances: Men, Women and Children a Decade After Divorce*. New York, Bantam Press, 1989; Wallerstein, J., J. Lewis, S. Blakeslee. *The Unexpected Legacy of Divorce*. New York, Hyperion, 2000.
79. Zinsmeister, K. *Raising Hiroko*. - *The American Enterprise*, March-April 1990, 53-59.
80. Rodgers, Br. *Social and Psychological Wellbeing of Children from Divorced Families: Australian Research Findings*. - *Australian Psychologist*, vol. 31, November 1995, № 3, 174-182
81. Popenoe, D. *Life Without Father: Compelling New Evidence That Fatherhood and Marriage are Indispensable for the Good of Children and Society*. New York, The Free Press, 1996, p. 197.
82. Green, R. et al. *Lesbian Mothers and Their children: A Comparison with Solo Parent Heterosexual Mothers and Their Children*. - *Archives of Sexual Behaviour*, 1986, № 15, 167-184.
83. Fitzpatrick, Gr. *Percentages of homosexuals and bisexuals in some major Western nations*. Unpublished paper. August 2007.
84. Tasker F., S. Golombok. *Adults Raised as Children in Lesbian families*. - *Developmental Psychology*, 1995, № 31, p. 213.
85. Golombok, S., F. Tasker. *Do parents Influence the Sexual Orientation of Their Children?* - *Developmental Psychology*, 1996, N 32, p. 9.
86. Bussey, K., D. G. Perry. *The Social Learning Theory of Sex Differences: Imitation is Alive and Well*. - *Journal of Personality and Social Psychology*, 1979, N 37, 1699-1712, Quoted by Jordan, E. *Fighting Boys and Fantasy Play: The Construction of Masculinity in the Early Years of School*. - *Gender and Education*, 1995, N 7 (1), 69-86, 72.
87. Ibid.
88. Broude, G. J. *Initiation and Rites of Passage*. – In: <http://www.berkshirepublishing.com/assets_news/WHTG/articles/InitiationandRitesofPassage_18-Apr-2005.html>.
89. Van Gennep, A. *The Rites of Passage*. Chicago, University of Chicago Press, 1960.
90. Виж също Biddulph, St. *Manhood*. Lane Cove, NSW, Finch Publishing, 2002, ch.11.
91. Molitor, Br. *Boy's Passage, Man's Journey*. Emerald Books, 2004, p. 42.
92. Maccoby, E., C. Jacklin. *The Psychology of Sex Differences*. Stanford University Press, 1974.

93. McGuiness, D., K. H. Pribram. The Origins of Sensory Bias in the Development of Gender Differences in Perception and Cognition. – In: *Cognition, Growth and Development*. M. Bortner, ed. Brunner/Mazel, 1979.
94. Полезно обобщение на тези и други различия между половете може да се намери в Rhodes, St. Op. cit.
95. Виж например Muehlenberg, B. The Case for the Two-Parent Family.
96. Ето някои от книгите: Davidson, N., ed. *Gender Sanity*. Lanham, MD, University Press of America, 1989; Levin, M. *Feminism and Freedom*. New Brunswick, New Jersey, Transaction Books, 1987; Goldberg, St. *The Inevitability of Patriarchy*. London, Temple Smith, 1973, 1977 (по-късно излиза под заглавието *Why Men Rule*. Chicago, Open Court, 1999
97. Много трудове, често от по-популярните, са се опитали да обобщят заключенията. Виж например Moir, A., D. Jessel. *Brain Sex*. Delta, 1992; Blum, D. *Sex on the Brain: The Biological Differences Between Men and Women*. Penguin, 1998; Brizendine, L. *The Female Brain*. Morgan Road Books, 2006.
98. Blankenhorn, D. *The Future of Marriage*, p. 83.
99. Виж например Carlson, A. *Family Questions*; Gilder, G. *Men and Marriage*. Gretna, LA, Pelican Publishing, 1973, 1986. По-съвременна разработка може да се открие в Kurtz, St. *Fanatical Swedish Feminists*. – National Review online. – In: <<http://www.nationalreview.com/kurtz/kurtz200602220826.asp>>
100. Hoff Sommers, Ch. *The War Against Boys*. New York, Simon & Schuster, 2000.
101. Виж например класическата му книга Sorokin, P. *The Crisis of Our Age*. Garden City, NY, Doubleday, 1956.
102. Unwin, J. D. *Sex and Culture*. Oxford, Oxford University Press, 1934.
103. Unwin, J. D. *Monogamy as a Condition of Social Energy*, pp. 662, 663.
104. Gibbon, Ed. *The Decline and Fall of the Roman Empire*. Vols. 1-6. London, Strahan & Cadell, 1776-1789.
105. Виж също Brown, H. *The Sensitive Culture*. Dallas, Word Publishing, 1996.
106. Bayer, R. *Homosexuality and American Psychiatry*. New York, Basic Books, 1981, 3-4.
107. Alexander, M. *The Homosexual Agenda*. – In: <<http://www.patriotpost.us/papers/03-32.asp> 6/6/2006>.
108. Moberly, E. *Homosexuality: A New Christian Ethic*. Cambridge, James Clarke, 1983, p.9
109. Satinover, J. *Homosexuality and the Politics of Truth*. Grand Rapids, Baker Books, 1997, p. 142.
110. Sandfort, T. G. M. et al. Same-sex behavior and psychiatric disorders. – *Archives of General Psychiatry*, 2001, N 58, 85-91.
111. Bradford, J., C. Ryan, E. Rothlum. National Lesbian Health Care Survey: Implications for mental health care. – *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 1994, N 62 (2), 228-242.
112. Bailey, J. M. *Homosexuality and Mental Illness*. – *Archives of General Psychiatry*, 1999, N 56, 883-884.
113. Cochran, S., V. Mays. Physical Health Complaints Among Lesbians, Gay Men, and Bisexual and Homosexually Experienced Heterosexual Individuals: Results from the California Quality of Life Survey. – *American Journal of Public Health*, First look, 26 April 2007 – In: <<http://www.ajph.org/cgi/content/abstract/AJPH.2006.087254v1>>.
114. Виж важната статия Reisman, J. A. *Crafting Bi/Homosexual Youth*. – *Regent University Law Review*, Spring 2002, N 14 (2), 283-342.129. Knox, S. A., S. Kippax, P. van de Ven, G. Prestage. *Recreational Drug Use among Gay Men in Sydney, Australia: The Normative Role of Drug Use in Gay Social and Sexual Identity*. Sydney, National Centre in HIV Social Research, 1998. – In: <<http://gateway.nlm.nih.gov/MeetingAbstracts/102228049.html>>.
130. *Illicit Drugs and Alcohol: Recent Use of any Illicit Drug, Australia, 2004*. Australian Institute of Criminology, 2004. – In: <http://www.aic.gov.au/stats/crime/drugs/drug_use.html>.
131. Waldner-Haugrud, L. K. et al. Victimization and Perpetration Rates of Violence in Homosexual and Lesbian Relationships: Gender Issues Explored. – *Violence and Victims*, 1997, N 12 (2), 173-185.
132. Lockhart, L. Letting out the Secret: Violence in Lesbian Relationships. – *Journal of Interpersonal Violence*, 1994, N 9, 469-492.
133. Island, D., P. Letteliier. *Men Who Beat the Men Who Love Them: Battered Gay Men and Domestic Violence*. New York, Haworth Press, 1991.
134. Виж Reisman, J. A. Op. cit.
135. Fair's Fair: A Snapshot of Violence and Abuse in Sydney LGBT. A report by the AIDS Council of NSW and the Same Sex Domestic Violence Interagency. – In: <http://www.ssdv.acon.org.au/providerinfo/documents/SSDV_A4report.pdf>.
136. Gays threaten gays, AVP says. – MCV, 24 October 2003, p. 5.
137. Rotello, G. *Sexual Ecology: AIDS and the destiny of homosexual men*. New York, Penguin Group, 1997.
138. Center for Disease Control. Increases in unsafe sex and rectal gonorrhoea among men who have sex with men. San Francisco, California, 1994-1997. – *Mortality and Morbidity Weekly Report*, 29 January 1999, N 48 (3), 45-48.
139. Виж например Prestage, G. et al. Changes in Behaviour over Time. Sydney Gay Community Periodic Survey. Sydney, Report Series C. 4. – In: National Centre in HIV Epidemiological and Clinical Research and National Centre in HIV Social Research, January 2000, p. 9.
140. Diggs, J. R. *The Health Risks of Homosexual Sex*. Corporate Research Council, 2002.
141. Barone, J. E., J. Yee, T. F. Nealon. Management of foreign bodies and trauma of the rectum. – *Surgery, Gynecology and Obstetrics*, 1983, N 156 (4), 453-457.
142. Westen, J. H. Syphilis Rate Rises in US Homosexual and Bisexual Men but Declines in General Population. – *LifeSite*, 26 April 2007. – In: <<http://www.lifesite.net/ldn/2007/apr/07042604.html>>.
143. Fethers, K., M. Caron. Sexually transmitted infections and risk behaviors in women who have sex with women. – *Sexually Transmitted Infections*, 2000, N 76 (5), 345-349.
144. Berger, B. et al. Bacterial vaginosis in lesbians: a sexually transmitted disease. – *Clinical Infectious Diseases*, 1995, N 21, 1402-1405.
145. Burnett, C. B. et al. Patterns of breast cancer screening among lesbians at increased risk for breast cancer. – *Women and Health*, 1999, N 29 (4), 35-55; *The Medical Institute for Sexual Health*, 1999; виж също Campbell, K. Specialist weighing mammogram advice. – *The Washington Blade*, 19 December 1994, p. 2.
146. Boehmer, U., D. Bowen, G. Bauer. *Overweight and Obesity in Sexual-Minority Women: Evidence From Population-Based Data*. – *American Journal of Public Health*, Vol. 97, June 2007, Iss. 6, 1134-1140.
147. Виж резюме на статията в *International Journal of Eating Disorders*. – In: <<http://www3.interscience.wiley.com/cgi-bin/abstract/114099467/ABSTRACT>>.
148. Cochran, S., V. Mays. Op. cit.
149. Kirk, M., H. Madsen. *After the Ball: How America Will Conquer Its Hatred and Fear of Homosexuals in the 90s*. New York, Plume, 1990, 177-178.
150. Altman, D. *The Homosexualization of America*. New York, St. Martin's Press, 1982, p. 9.
151. Cameron, P. *Federal Distortion of The Homosexual Footprint*. – In: <http://www.lifesite.net/ldn/2007_docs/CameronHomosexualFootprint.pdf>.
152. Hogg, R. S., S. A. Strathdee. Modeling the impact of HIV disease on mortality in homosexual and bisexual men. – *International Journal of Epidemiology*, 1997, N 26 (3), 657-661.
153. Schmidt, T. *Straight & Narrow: Compassion & Clarity in the Homosexuality Debate*. Downers Grove, Illinois, InterVarsity Press, 1995, p. 130.
154. Виж например Nicolosi, J. *Reparative Therapy of Male Homosexuality*. Jason Aronson, 1991.
155. Spitzer, R. Can Some Homosexual Men and Lesbians Change Their Sexual Orientation? – *Archives of Sexual Behaviour*, vol 32, Oct. 2003, N 5, 403-417. 156. Ibid.
157. Van den Aardweg, G. J. M. Op. cit., 93-95.
158. Интервю с д-р Фицджибънс, психиатър и директор на Многопрофилен център за консултиране в Западен Коншохокен, Пенсилвания. Виж Dr. Fitzgibbons, R. *Schools withhold sad facts about homosexual lifestyle*. – *Mercator Net*, 3 November 2006.
159. Survey on Factors Motivating Desire to Change. – In: <http://www.peoplecanchange.com/Why_Change.htm>.
160. Schultz, G. Society that promotes homosexuality results in more self-identified homosexuals. – *NARTH*, 9 February 2006. – In: <<http://www.lifesite.net/ldn/2006/feb/06020902.html>>.
161. Padgett, J. Homosexuality not genetic. – *Western Courier*, 10 September 2006. – In: <http://www.westerncourier.com/home/index.cfm?event=displayArticlePrinterFriendly&uStory_id=930fa2de-4ff9-49c1-977e-73b83ae38013>.
162. Schultz, G. Op. cit.
163. Morrow, J. *Once Gay Always Gay? Homosexual to Husband*. Sydney, Next Foundation, 2005; Baskett, Sh. *The Woman Who Outran the Devil: The Extraordinary Story of One Woman's Search For Real Love*. London, Monarch, 2005; Keane, Ch., ed. *What Some of You Were: Stories About Christians and Homosexuality*. Sydney, Mattheis Media, 2001; Brookman, R. *Crossing Over: A Journey Of Transformation From Homosexuality and Other Dysfunctions Towards Wholeness* (Awaiting publication.)
164. Например организациите, наречени „Свобода“, „Смелост“, „Жива вода“.
165. Quoted by Magnuson, R. *Are Homosexual Rights Right? Portland, Oregon*, Multnomah Press, 1990, p. 46.
166. Quoted by Grant, G., M. Horne. *Legislating Immorality: The Homosexual Movement Comes Out of the Closet*. Chicago, Moody Press, 1993, pp. 40, 42.
167. Виж Reisman, J. A. Op. cit.
168. Ibid.
169. Quoted by Cameron, P. *Exposing the AIDS Scandal*. Lafayette, Louisiana, Huntington House Publishers, 1988, p. 39.
170. Ibid.
171. Freund, K., R. I. Watson. The proportions of heterosexual and homosexual pedophiles among sex offenders against children: an exploratory study. – *Journal of Sex and Marital Therapy*, Spring 1992, N 18, 34-43.
172. Ebert, M. Joseph Nicolosi, PhD., is the Fugitive. – *Focus on the Family Citizen*, 20 June 1994, 10-12.
173. Stanton, G., B. Maier. *Marriage on Trial*. Downers Grove, Ill., InterVarsity Press, 2004, p. 71.
174. Ibid.
175. Quoted by Feder, D. *Dangers of Homosexual Parenting are Underrated*. – *The Boston Globe*, 27 September 1993.
176. Свидетелство на Сюзан Кук пред Сената в щата Орегон, 3 април 1997.
177. Smith, K. I prefer suicide to lesbian mum. – *The Herald Sun*, 24 November 2002, p. 6.
178. Smellie, P. Mum no more. – *The Australian*, 24 January 1995.

Допълнителна литература:

- Blum, D. *Sex on the Brain: The Biological Differences Between Men and Women*. Penguin, 1998.
- Brizendine, L. *The Female Brain*.Morgan Road Books, 2006.
- Geary, D. *Male, Female: The Evolution of Human Sex Differences*.American Psychological Association, 1998.
- Gilder, G. *Men and Marriage*. Pelican Publishing, 1986.
- Goldberg, St. *The Inevitability of Patriarchy*. Open Court, 1993. По-късно излиза под заглавието *Why Men Rule*.Open Court, 1999.
- Gray, J. *Men Are from Mars, Women Are from Venus: A Practical Guide for Improving Communication and Getting What You Want in Your Relationships*. HarperCollins, 1993.
- Gurian, M. *What Could He Be Thinking? How a Man's Mind Really Works*. St. Martin's Griffin, 2004.
- Gurian, M., K. Stevens. *The Minds of Boys: Saving Our Sons From Falling Behind in School and Life*. San Francisco, Jossey-Bass, 2005.
- Hales, D. *Just Like a Woman: How Gender Science Is Redefining What Makes Us Female*. Bantam, 2000.
- Levin, M. *Feminism and Freedom*.Transaction Publishers, 1988.
- Moir, A. *Why Men Don't Iron: The Fascinating and Unalterable Differences Between Men and Women*. Citadel Press, 2003.
- Moir, A., D. Jessel. *Brain Sex: The Real Difference Between Men and Women*. Delta, 1992.
- Nadeau, R. S/He *Brain: Science, Sexual Politics, and the Myths of Feminism*. Praeger, 1996.
- Pease, A., B. Pease. *Why Men Don't Listen and Women Can't Read Maps: How We're Different and What to Do About It*. Broadway, 2001.
- Pool, R. *Eve's Rib: Searching for the Biological Roots of Sex Differences*. Crown Publishers, 1994.
- Rhoads, St. *Taking Sex Differences Seriously*. Encounter Books, 2004.
- Sax, L. *Why Gender Matters: What Parents and Teachers Need to Know about the Emerging Science of Sex Differences*. Broadway, 2006.

21 Причини да смятаме, че полът има значение

www.gemdermatters.org.au

**Fatherhood
Foundation**

Love Laugh Listen Learn

Fatherhood Foundation - a Harm Prevention Charity

PO Box 542 Unanderra NSW 2526

P: 02 4272 6677 F: 02 4272 6680

E: info@fatherhood.org.au www.fatherhood.org.au